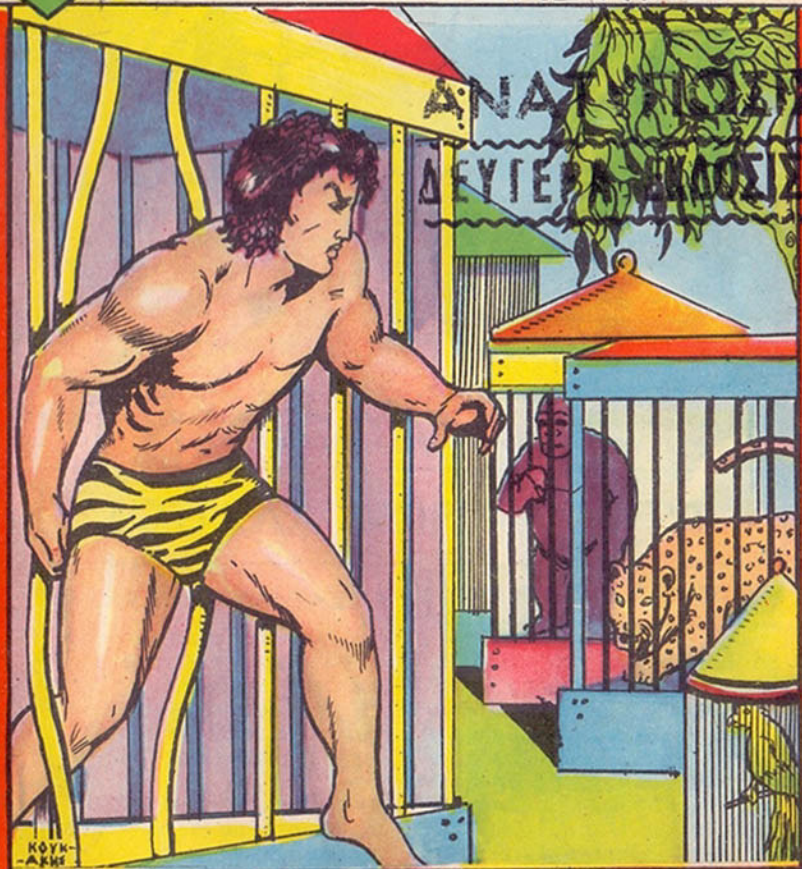

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
46

ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο άπαίσιος γκαγκστερ εκβιάζει τὸν μελαψὸ Ἕλληνα γίγαντα. Θέλει νὰ τὸν κλείσῃ σ' ἓνα κλουβὶ καὶ νὰ πληρώνουν εἰσιτήριο γιὰ νὰ τὸν βλέπουν.

ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἕνα μεγάλο βαπόρι θεοσκότεινο — σὰν Καράβι-Φάντασμα!... Ζυγώνει ἀργὰ καὶ ἀθόρυθα, μὲ σθησμένες τίς μηχανές του, σὲ κάποια ἐρημικὴ ἀκτὴ τῆς Ἀμερικανικῆς ἡπείρου...

Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα. Καὶ τὸ σκοτάδι ἀφάνταστα βαθύ!...

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἰδιοκτῆτης καὶ καπετάνιος τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ καραβιοῦ εἶναι ὁ Ρούγκο. Ὁ τρομερὸς ἀμερικανὸς γκαγκστερ καὶ λαθρέμπορος.

Μὲ τὸ βαπόρι του αὐτό, κάνει συνεχῶς κρυφὰ καὶ μακρινὰ ταξίδια. Καὶ κάθε φορὰ πὺ ξαναγυρίζει στὴν πα-

τρίδα του κουβαλάει λογις-λογις ναρκωτικά. Και κάθε είδος που ό νόμοι της 'Αμερικῆς απαγορεύουν...

"Ετσι, απόψε τὰ μεσάνυχτα, γυρίζει από τὴ μακρινὴ καὶ ξωτικὴ 'Αφρικὴ... "Ὁμως αὐτὴ τὴ φορά στ' ἀμπάρια τοῦ καταραμένου καραβιοῦ του κρύβει ἀφάνταστα πολύτιμο φορτίο!... Κάτι πὺ εἶναι βέβαιος πὺς θὰ τὸν κάνη τὸν πῶ πλούσιο ἄνθρωπο τῆς 'Αμερικῆς!...

Καὶ ὁ θησαυρὸς αὐτός, πὺ βρίσκεται δεμένος γερὰ κάτω στὸ ἀμπάρι του, δὲν εἶναι παρὰ ἓνας ὑπεράνθρωπος μελαψὸς γίγαντας. "Ενας ὑπέροχος, γενναῖος, ἀτρόμητος κ' εὐγενικὸς "Ελληνας: "Ὁ θρυλικὸς κι ἀγαπημένος Γκαούρ!

"Ὁ ἀπαισιὸς γκάγκστερ καὶ λαθρέμπορος Ροῦγκο, ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ ἓνα σατανικὸ σχέδιο γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν ἀδάμαστον αὐτὸν ἄνδρα.

Καὶ νὰ πὺς τὰ κατάφερε:*

.....
"Ὁ "Αμερικανὸς κακοποιὸς φθάνει κάποτε στὴ Ζούγκλα.

"Εκεῖ, μὲ δῶρα καὶ χρήματα, καταφέρνει νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος τοῦ μιὰ ἄγρια φυλὴ κανιβάλων: Τοὺς μαύρους Γκαγκούρ...

"Ὑστερα φροντίζει νὰ ἔλθῃ σὲ κρυφὴ συνάντησι μὲ τὴν πανέμορφη "Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας. Τὴ σατανικὴ καὶ καταχθόνια Τζέιν.

Ὁ Ροῦγκο τῆς ὑπόσχεται χίλιες χρυσὲς λίρες ἂν καταφέρῃ τὸν Ταρζάν νὰ παρασύρῃ σὲ παγίδα τὸν ἀδάμαστο "Ελληνα γίγαντα: Τὸν Γκαούρ!

"Ἡ Τζέιν ξέρει καλὰ πὺς ὁ τίμιος καὶ μεγαλόκαρδος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ποτὲ δὲν θὰ δεχθῇ νὰ κάνῃ μιὰ τέτοια πρόστυχη πράξι. Μιὰ τέτοια ἄνανδρη καὶ βρωμερὴ προδοσία!...

Γι' αὐτό, καὶ γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ τῆς — πὺ δὲν ἦταν βέβαια τὸ νὰ πάρῃ τίς χίλιες λίρες, ἀλλὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Γκαούρ πὺ κάποτε εἶχε περιφρονήσει τὴν ἀγάπῃ τῆς — καταστρώνει κι αὐτὴ στὸ διαβολεμένο μυαλὸ τῆς ἓνα ἄλλο σχέδιο. Καὶ τὸ βάζει ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ:

Συμβουλευεὶ τὸν Ροῦγκο νάρθῃ στὴ σπηλιὰ μὲ τοὺς ἀρπακτὲς τοῦ, σὰν θὰ λείπῃ ὁ Ταρζάν. Καὶ νὰ τὴν ἀρπάξῃ μὲ τὴ βία τάχα...

"Ετσι καὶ γίνεται...

"Ὁ φοβερὸς γκάγκστερ κάνει τὴν εἰκονικὴ ἀπαγωγὴ ὅταν ὁ ἀνίδεος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας λείπει στὸ καθημερινὸ του κυνηγι...

"Ὁ Μπέιμπυ καὶ ἡ Χουχού, πὺ βρίσκονται ἐκεῖ, βλέπουν μὲ τὰ μάτια τοὺς τὴ συμφορά: "Ὁ ἄγνωστος λευκὸς μὲ τοὺς μαύρους ἄρπαξαν τὴ Τζέιν πὺ ξεφώνιζε, κτυπιόταν καὶ σπάραζε, ἡ ἄμοιρη, γιὰ νὰ... ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς.

"Ὅταν κάποτε ὁ Ταρζάν γυρίζει στὴ σπηλιὰ μ' ἓνα σκο-

* Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, ἀρ. 45.

τωμένο ζαρκάδι στη ράχι, ὁ γιὸς του καὶ ἡ πυγμαία τοῦ ἀναφέρουν τρομαγμένοι καὶ τρέμοντας τὴν ἀπαγωγὴ πού γίνηκε σὰν ἔλλειπε...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας — πού στὸ βάθος ἀγαπάει ἀφάνταστα τὴ Τζέιν — γίνεται θεριὸ ἀνήμερο μόλις τὸ ἀκούει...

Ἔτσι, κάθετα βαρὺς καὶ ξάγρυπνος ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του προσμένοντας νὰ ξημερώσει...

Λογαριάζει μὲ τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς νὰ τρέξει στὸ

θεόρατο πέτρινο βουνό. Νὰ συναντήσῃ τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού καὶ νὰ τοὺς ζητήσῃ βοήθεια. Νὰ ψάξουν, ὅλοι μαζί, στὴν ἀπέραντη καὶ ἄγρια Ζούγκλα... Νὰ βροῦν τοὺς ἀπαγωγεῖς καὶ νὰ τοὺς σπαράξουν! Νὰ σώσουν ἀπὸ τὰ βρωμερά τους χέρια τὴ λατρευτὴ τοῦ Τζέιν.

Ὅμως κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἓνας μαῦρος ἀπεσταλμένος τοῦ Ροῦγκο φθάνει ξαφνικὰ στὴ σπηλιά.

—Ὁ λευκὸς Ἀφέντης μου θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴ

Ὁ Ταρζάν περνᾷ τὶς νύχτες ξάγρυπνος καὶ δακρυσμένος. Τὸ ἔγκλημα πού ἔκανε νὰ προδῶσῃ τὸν Γκαοὺρ τὸν ἔχει συντρίψῃ...

λευκή συντρόφισσά σου, λέει στον Ταρζάν. Είναι μεγάλη ανάγκη. Μά για να μπορέσης να παρουσιαστής μπροστά του πρέπει να δεχτής να σου δέσω γερὰ τὰ χέρια!...

Αὐτὸ δὲν γίνεται! φωνάζει ἄγρια ὁ λευκὸς γίγαντας.

— Κρίμας! κάνει ὁ ἀράνης. Καὶ θαρρῶ πῶς ὁ ἀφέντης Ροῦγκο σὲ θέλει γιὰ νὰ σοῦ γυρίσω πίσω τὴν ξανθεὶά λευκὴ γυναῖκα!...

Ὁ Ταρζάν μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, ἀναποφάσιστος καὶ βαθειὰ συλλογισμένος.

Τέλος, προτείνει ἀπότομα τὰ δυὸ του χέρια στὸν μαῦρο ἀπεσταλμένο, καὶ μουγγρίζει μὲ λύσσα:

— "Εστῶ, σκύλε! Δέσ' τὰ μου, λοιπόν! Καὶ κάνε γρήγορα. Γιατί μὴ ξεχνᾷς πῶς ἔχω καὶ πόδια γιὰ νὰ σὲ στελῶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ στὸν ἄλλο κόμο!...

.....
Ἡ συνάντησι γίνεται τὴν ἑδὴ νύχτα στὸ βάθος μιᾶς σκοτεινῆς χαράδρας.

Ὁ ἀπαίσιος Ροῦγκο ἐξηγεῖ ἐκεῖ στὸν "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ καὶ πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο πού βρίσκεται δεξιὰ τῆς, ἔχω βάλει τοὺς μαῦρους κ' ἔσκαψαν μιὰ μεγάλη παγίδα... Τὴν ἔχουν σκεπάσει πολὺ προσεκτικὰ μὲ κλαδιά, χαμόκλαδα καὶ ξερά φύλλα... "Εἶσι πού καὶ ἐνερφίδι ἀκόμα, θὰ μπορούσε νὰ ξεγελαστῇ καὶ νὰ πέσῃ μέσα...

— Λοιπόν; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Ταρζάν.

Καὶ ὁ γκάγκστερ τοῦ κάνει μὲ θρᾶσος καὶ ἀναίδεια τὴν πρότασι:

— Σ' αὐτὴ τὴν παγίδα, θέλω ἀπὸ σένα, νὰ παρασύρῃς τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού! Καὶ νὰ τοὺς ξεγελάσῃς γιὰ νὰ γκρεμιστοῦν μέσα. Νὰ γίνουν αἰχμάλωτοί μου!...

— Τρελλάθηκες, κακοῦργε; οὐρλιάζει μανιασμένος ὁ λευκὸς γίγαντας. Ὁ Γκαοῦρ καὶ συντρόφισσά του εἶναι ἀδελφία μου! Ποτέ δὲν θὰ προδώσω τὴν ἀγάπη καὶ τὴ φιλίᾳ μας!...

Ὁ καταχθόνιος Ροῦγκο ουνεχίζει καὶ νὰ μὴν ἄκουσε τὶς ἄγριες φωνὲς καὶ τὰ οὐρλιαχτά του:

— "Ἄν καταφέρῃς νὰ ρίξῃς στὴν παγίδα τοὺς δυὸ μελαψοὺς συντρόφους, θὰ σοῦ παραδώσω ἀμέσως σῶα καὶ ἀθλασθῇ τὴν πανέμορφη Τζέιν. Αὐτὴν πού ἄρπαξα ἀπὸ τὴ σπηλιά σου καὶ κρατῶ στὰ χέρια μου... Ἀλλοιῶς

— Ἀλλοιῶς; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Ταρζάν.

— Ἀλλοιῶς, θὰ τὴν παραδώσω πρῶτα στοὺς ἀραπάδες μου γιὰ νὰ διασκεδάσουν μαζὶ τῆς... "Υστερὰ θὰ τοὺς τῇ χαρίσω γιὰ νὰ τὴν ψήσουν καὶ νὰ χορτάσουν τ' ἀχόρταστα στομάχια τοὺς...

Ὁ περήφανος "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, χαμηλώνει τώρα τὸ κεφάλι του... Ὑποκύπτει στὸν ἀπαίσιον ἐκβιασμό τοῦ ἄρπαγα τῆς ἀγαπημένης

του συντρόφισσας:

— Δέχομαι Ρουγκο! μπουρ-
μουρίζει. Καί ανατριχιάζει α-
κούγοντας νά βγαίνει από τὸ
στόμα του ἡ φοβερὴ αὐτὴ λέ-
ξι!...

“Ὁμως κάνει, σχεδὸν ἀμέ-
σως καὶ μιὰ κρυφὴ σκέψι:

— Μόλις λευτερώσω τὴ Τζέ-
ϊν, θὰ χτυπήσω τὸν κακούργο
Ἀμερικανό. “Ετσι, θὰ λευτε-
ρώσω ἀμέσως καὶ τὸν Γκαούρ
καὶ τὴν Ταταμπού...
.....

Τέλος, καὶ μ’ ἓνα ξευπνο
τέχνασμα, ὁ Ταρζάν καταφέρ-
νει νὰ παρσύρῃ στὴν παγίδα
τὸν μελαψό Ἑλληνα γίγαντα
καὶ τὴ συντρόφισσά του. Καὶ
νὰ τοὺς γκρεμίσῃ στὸ σκοτει-
νὸ βάθος τῆς...

Ἀμέσως, τρέχει στὸν Ρουγ-
γο γιὰ νὰ λευτερώσῃ τὴ Τζέ-
ϊν...

“Ὁμως, ἐκεῖ διαπιστώνει κᾶ-
τι ἀπίστευτο! Ἡ συντρόφισσά
του δὲν εἶναι σκλάβά του Ἀ-
μερικανοῦ κακούργου!

Ὁ γκάγκστερ κι αὐτὴ πί-
νουν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Καὶ
γελᾶνε μεθυσμένα!

“Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
καταλαβαίνει τώρα τὸ ἄτιμο
σχέδιό τους. Καὶ νοιώθει φρί-
κη καὶ ἀηδία γιὰ τὸ κακὸ ποὺ
ἔκανε!...

“Ετσι, φεύγει ἀμέσως τρέ-
χοντας γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ
στὴν τραγικὴ παγίδα. Νὰ σώ-
σῃ τὰ δυὸ ἄμοιρα θύματά του.

“Ὁμως δὲν προφθαίνει. Οἱ
ἄραπάδες τοῦ Ρουγκο προλα-

βαίνουν καὶ τὸν ἀρπάζουν πρὶν
ξεμακρύνει πολὺ. Παλεύουν
μαζί του, ὥσπου τέλος τὸν
σωριάζουν κάτω. Καὶ τοῦ δέ-
νουν γερὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πό-
δια...

“Ὁ Ρουγκο, ἡ Τζέϊν καὶ οἱ
μαῦροι, φεύγουν σὲ λίγο. Φθά-
νουν στὴν παγίδα καὶ βρί-
σκουν μέσα σ’ αὐτὴν τραυμα-
τισμένο κι ἀνήμπορο τὸν ὑ-
περάνθρωπο γίγαντα. Ἡ Τα-
ταμπού, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ
Ποκοπικο, κατάφερε νὰ βγῇ
ἐπάνω. Κ’ ἔχει ἐξαφανιστῇ!

“Ὁ Γκαούρ δειχνεται κι’ αὐ-
τὴ τὴ φορὰ ὑπέροχος ἥρωας!
Μὲ στραμπουληγμένα τὰ δυὸ
ποδάρια του εἶναι ἀδύνατον
νὰ σηκωθῇ στὸ βάθος τῆς πα-
γίδας ποὺ βρίσκεται πεσμένος.
...“Ὁμως καὶ οἱ ἄραπάδες
ποὺ γλυστρώντας ἀπὸ χορτό-
σχοινα κατεβαίνουν κάτω, εἶ-
ναι ἀδύνατο νὰ τὸν πλησιά-
σουν καὶ νὰ τὸν αἰχμαλωτί-
σουν. Γιατὶ ὁ ἀδάμαστος με-
λαψὸς γίγαντας τοὺς ἀρπάζει
μὲ τὰ γερά χέρια του, τοὺς
κτυπάει, δυό-δυό, μὲ δύναμι
κάτω. Τοὺς σπαράζει.

“Ὡσπου ἡ σατανικὴ Τζέϊν
προτείνει στὸν Ρουγκο νὰ ρί-
ξῃ στὴν παγίδα ἀναμμένα ξε-
ρὰ χορτάρια...

“Ετσι καὶ γίνεται...

“Ὁ καπνὸς τοὺς ζαλίζει καὶ
ναρκώνει τὸ ὑπέροχο παλικά-
ρι. Καὶ οἱ μαῦροι τὸν δένουν
γερά καὶ τὸν ἀνεβάζουν ἐπά-
νω!

“Ὑστερα, ἀναίσθητο ὅπως εἶ-
ναι, τὸν μεταφέρουν μ’ ἓναν
ἐλέφαντα στὴ μακρυνὴ ἐρημι-

κή άκτή. Έκεί πού βρίσκεται άγκυροβολημένο τὸ λαθρεμπορικό καράβι τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ὁ γκάγκοτερ τὸν ἀνεβάζει στὸ βαπόρι καὶ τὸν σιγουρεύει κάτω στὸ βαθὺ σκοτεινὸ ἀμπάρι τοῦ.

Τέλος, ξεκινᾶνε γιὰ τὸ μακρινὸ καὶ ἀτέλειωτο ταξίδι πρὸς τὴν Ἀμερική...

.....

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟ ΚΟΣΜΟ

Καὶ νά:

Τὸ Καράβι - Φάντασμα φθάνει ἄργα καὶ μὲ σθησμένα φῶτα στὴν ἐρημική άκτή τοῦ Νέου Κόσμου.

Οἱ ναῦτες τοῦ Ροῦγκο, ἀρπάζουν, δεμένον ὅπως εἶναι ἀπὸ τὸ ἀμπάρι, τὸν Γκαοῦρ. Καὶ τὸν βγάζουν μὲ μιὰ βάρκα στὴ στεριά...

Ἐνα σκοτεινὸ μαῦρο αὐτοκίνητο περιμένει κρυμμένο πίσω ἀπὸ κάποιον θεόρατο βράχο...

Ὁ ἀπαίσιος γκάγκοτερ μὲ δυὸ ἔμπιστους ἀνθρώπους του φέρνουν ἐκεῖ τὸν μελαψὸ γίγαντα. Τοῦ δένουν μ' ἓνα μεγάλο μαντῆλι τὸ στόμα καὶ τὸν φορτώνουν στὸ ἀμάξι. Ὑστερα ξεκινᾶνε καὶ χάνονται στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας.

.....

Ὑστερ' ἀπὸ τέσσερες ὥρες

τὸ αὐτοκίνητο φθάνει σὲ μιὰ ἀπόμερη ἐξοχική βίλλα σὲ κάποιον προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης. Καὶ κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο γκαράζ τοῦ κτιρίου.

Ἡ σιδερένια πόρτα τοῦ γκαράζ κλείνει ἀμέσως πίσω τοῦ βαρειά...

Ὁ Ροῦγκο κ' οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ, τραβᾶνε βάνουσα τὸν Γκαοῦρ μέσ' ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Καὶ τὸν σέρνουν σ' ἓνα συνεχόμενο ὑπόγειο σιδερόφραχτο δωμάτιο. Μοιάζει μὲ κελλὶ φυλακῆς.

Κι' ἔτσι, δεμένον πάντα, τὸν σωριάζουν ἀνάσκελα κάτω! Τοῦ λύνουν μονάχα τὸ στόμα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μιλήσῃ...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας δὲν πονάει πιά. Ὁ γιατρός τοῦ καρδιοῦ, στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, τοῦκανε τὴν κατάλληλη θεραπεία. Καὶ τὰ πόδια τοῦ Γκαοῦρ εἶναι τώρα γερά. Ὅπως ἦταν καὶ πρὶν γκρεμοτσακιστὴ στὴ θαθεῖα παγίδα τῆς μακρυνῆς, ἀλλοίμονο, Ζούγκλας!

Ὁ Ροῦγκο διώχνει σὲ λίγο τοὺς βοηθοὺς τοῦ.

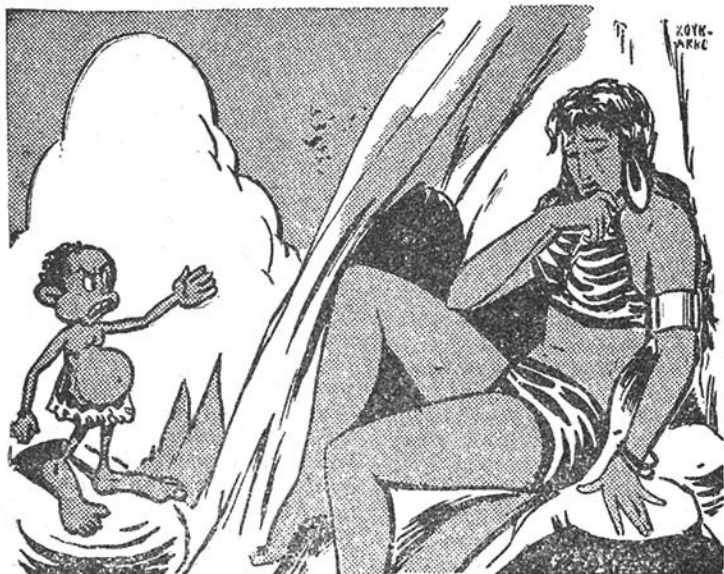
— Πηγαίντε τώρα, τοὺς φωνάζει. Δὲν σᾶς χρειάζομαι πιά!

Ἐκεῖνοι τὸν ρωτᾶνε:

— Τὴ μελαψὴ γυναῖκα τί θὰ τὴν κάνουμε; Θὰ τὴ φέρουμε κι' αὐτὴν ἐδῶ;

Ὁ γκάνγκοτερ γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Κτήνη! οὐρλιάζει ἄγρια. Τόσες φορές σᾶς τὸ εἶπα: Ἡ Ταταμποῦ θὰ μείνῃ δεμένη, δ-

Ο μεγαλόψυχος Ποκοπίκο γάει ότι μπορεί για να διασκεδάση τη βαρειά θλιμμένη Ταταμπού Τής σκορώνει ακόμα και στιχάκια.

πως είναι, στο άμπάρι του καραβιού μας. Και τὰ μάτια σας τέσσερα: "Αν καταφέρω να σ'αξ ξεφύγω, χαθήκατε. Θά σ'αξ σκοτώσω όλους!...

Ο Γκαούρ τους άκούει. Τά μεγάλα μαύρα μάτια του πετάνε άστραπές. Τά δόντια του τρίζουν άπαίσια. Και μουγγρίζει με λύσσα :

— 'Η Ταταμπού;! Κρατάντε λοιπόν και την Ταταμπού σκλάβά σας;! Πώς την πιάσατε; Ποῦ; Πότε;

Ο Ρούγκο καγχάζει με σαδισμό :

— Χά, χά, χά!... Μά για τόσο σκληρό μέ νόμισες, όμορφοφονιέ μου;! 'Εγώ έχω καλή ψυχή και συμπονάω!... Δέν θέλησα να σ'αξ χωρίσω! "Εκανα τ' άδύνατα-δυνατά για να την πιάσω κι' αυτήν. Και να τη φέρω έδω στην 'Αμερική!...

— Για να μ' έκβιάζεις, σκῶλε! οὐρλιάζει ό μελαψός γίγαντας.

Ο γκάνγκστερ χαμογελάει:

— Μπορεί και γι' αυτό! Είσαι, βλέπεις και λιγάκι ξεροκέφαλος. Μπορεί να μη τα πάμε καλά. "Ε, τότε θαχω κι'

ἐγὼ ἓνα ἀπὸ τοῦ γιὰ νὰ σὲ συμμορφώσω!

— "Ὁχι! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Γκαούρ. Δὲν θὰ κάνω ποτὲ αὐτὸ ποῦ θὰ μὲ διατάζεις. Εἶς' ἐλεύθερος νὰ σκοτώσης τὴν Ταταμπού! Θὰ σκοτωθῶ μονάχος μου κι' ἐγὼ γιὰ νὰ φθάσω γρήγορα κοντά της...

Ὁ Ροῦγκο διατάζει ἡρεμὰ τοὺς ἀνθρώπους του:

— Γυρίστε ἀμέσως μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὸ θαπὸρι μας. Πάρτε τὴν Ταταμπού καὶ φέρτε τὴν γρήγορα ἐδῶ...

Οἱ δυὸ κακοποιοὶ κάνουν νὰ φύγουν γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ θέλημα τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Μὰ ὁ Ἀμερικανὸς τοὺς σταματᾷ. Καὶ τροποποιεῖ τὴ διαταγὴ ποῦ τοὺς ἔδωσε:

— Μὴ μοῦ κουβαλήσετε ὁλόκληρη τὴ μελαψὴ γυναίκα ἐδῶ... Μονάχα τὸ κεφάλι τῆς νὰ μοῦ φέρετε...

Καὶ προσθέτει δυνατὰ καὶ ἄγρια:

— Ἐμπρός, λοιπόν! Γκρεμοσακιστήτε, εἶπα!...

Ο ΡΟΥΓΚΟ ΕΚΒΙΑΖΕΙ

Ὁ Γκαούρ, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀπαίσιου κακούργου, τὰ χάνει. Κρύο ρίγος νοιώθει νὰ περιτρέχει τὸ κορμί του...

— Κράτησε τοὺς ἀνθρώπους σου, τοῦ λέει μὲ σπασμένη τῶρα φωνή. Καὶ πέσ' μου: Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα; Γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ στὴν Ἀμερική;

Ὁ Ροῦγκο γνέφει στοὺς κακούργους του νὰ παραμεί-

νουν. Καὶ χαμογελῶντας ἱκανοποιημένος, ἀποκρίνεται στὸν δεμένο μελαψὸ γίγαντα:

— Σὲ κουβάλησα ἐδῶ γιὰ δυὸ λόγους, ἀγαπητέ Γκαούρ. Πρῶτον, γιατί ἔχουμε μαζί κάτι προηγούμενα... Γιὰ κύτταξέ με καλύτερα... Μὲ θυμᾷσαι;

Ὁ γιγαντώσωμος Ἑλληνας μουρμουρίζει μὲ περιφρόνησι:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω ξαναδῇ τὸ σκυλίσιο πρόσωπό σου!...

— Ἀκριβῶς! τοῦ κάνει ὁ γκάνγκστερ. Κάποτε, μὲ δυὸ συντρόφους μου, κυνηγούσαμε στὴ Ζούγκλα ἐλέφαντες... Καὶ τοῦ λόγου σου ἦρθες νὰ μᾶς ἐμποδίσῃς νὰ τοὺς σκοτώνομε. Λὲς καὶ τοὺς εἶχες κληρονομιά ἀπὸ τόν... παππού σου! Χά, χά, χά!...

» Στήσαμε τότε, ὅπως θὰ θυμᾷσαι, σωστὴ μάχη!... Κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ... Ἐσὺ ὅμως κατὰφες νὰ μὲ πιάσης. Καὶ μὲ πέταξες στὰ νερά! Μπροστὰ σ' ἀνοικτὰ σαγόνια τῶν πεινασμένων κροκόδειλων!... Μὰ οἱ σύντροφοί μου πρόλαβαν καὶ μ' ἔσωσαν ἀπὸ βέβαιον καὶ φρικτὸ θάνατο!...

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει μὲ ἀηδία:

— Λυπᾶμαι ποῦ δὲν μπόρεσα τότε νὰ καθάρισω τὸν κόσμο ἀπὸ ἓνα βρωμερὸ σκυλίσαν κι' ἐσένα!...

Ὁ κακοῦργος Ροῦγκο ποῦ ἀκούει τὰ προσβλητικὰ λόγια τοῦ ἀτρόμητου γίγαντα δὲν

θυμώνει. Καί συνεχίζει ατάραχος :

— Καί δεύτερον, ξόδεψα πολλές χιλιάδες λίρες γιά νά σέ θάλω στο χέρι! Πρέπει νά δουλέψης τώρα σκληρά γιά νά μου τίς ξεπληρώσης!...

‘Ο γιγαντώσωμος ‘Ελληνας δέν ἔχει ὄρεξι γιά πολλά λόγια :

— Λέγε, σκύλε! μουγγρίζει μέ σφιγμένα δόντια. Λέγε: τί δουλειά ζητᾶς νά σοῦ κάνω ἐδῶ πού μ’ ἔφερες;

‘Ο Ροῦγκο τόν καθουσχάζει :

— Μή μου στεναχωριέσαι, ὁμορφόπαιδο! Εἶναι ἡ πιό ξεκούραστη δουλειά τοῦ κόσμου!...

— Δηλαδή;

— Νά: Θά σουλατσάρης μέσα σ’ ἕνα σιδερένιο κλουβί. Τίποτ’ ἄλλο!... ‘Ο κουτός ὁ κόσμος εἶναι περίεργος. Θά πληρώνη ἀκριβῶς εἰσιτήριο μόνο γιά νά σέ βλέπη! Κατάλαβες;

‘Ο γιγαντώσωμος ‘Ελληνας, δεμένος καθὼς θρίσκεται κάτω, μουγγρίζει μέ σφιγμένα δόντια :

— Σκότωσέ με, κακοῦργε! Χίλιες φορές προτιμώτερος ὁ θάνατος ἀπό ἕναν τέτοιον ἐξευτελισμό!...

‘Ο γκάνγκστερ κάνει πῶς θυμώνει :

— Γκαούο, εἶσαι ξεροκέφαλος! Καλά στο εἶπα ἐγώ! ‘Ακουσέ με λοιπόν γιά τελευταία φορά: ‘Η θά κάνης αὐτό πού σοῦ λέω, ἢ σοῦ στέλνω μπεςκέσι τὸ κεφάλι τῆς Τατα-

μπού σου! Διάλεξε καί πρᾶξε. Μέχρι νά μετρήσω ὡς τὸ δέκα, πρέπει νάχη ἀποφασίση. ‘Εμπρός: ‘Ένα... δύο... τρία... τέσσερα...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας δέν τὸν ἀφήνει νά προχωρήσῃ περισσότερο. Μὲ τῇ θαρεῖᾳ ἀρρενωπῇ φωνῇ του, τόν σταματάει :

— Ναί, σκύλε!... Δέχομαι νά κάνω ὅ,τι σοῦ ζητήσης. Φτάνει ἡ Ταταμποῦ νά μὴν πάθῃ κακό!...

— ‘Εχω τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου; τὸν ρωτᾷ δύσπιστα.

— Ναί. Στὸ ὑπόσχομαι σὰν ἄντρας καί σὰν ‘Ελληνας!

‘Ο Ροῦγκο ἀναπνέει μέ ἀνακούφισι καί ἱκανοποίησι. Καί σχεδὸν ἀμέσως πιέζει ἕνα κουμπὶ κουδουνιοῦ.

Δέν περνᾶνε λίγες στιγμές καί οἱ δύο κακοῦργοι συνεργάτες του ξαναγυρίζουν μέσα στὴν ὑπόγεια φυλακή.

— Τί τρέχει, ‘Αρχηγέ; ρωτᾶνε.

— Λῦστε ἀμέσως τὸν Γκαούρ! τοὺς διατάζει.

‘Εκεῖνοι ρίχνουν μιά ματιά τρόμου καί δέους πρὸς τὸν γιγαντώσωμο κι’ ἐπικίνδυνο ἄνδρα. Καί διστάζουν νά τὸν πλησιάσουν. Κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σαστισμένοι...

‘Ο γκάνγκστερ τραβάει μέ θυμὸ τὸ μεγάλο πιστόλι του.

— Λῦστε τον, θρωμόσκυλα! φωνάζει γιά δεύτερη φορά. Καί δείχνει μέ τὸ ὕφος του πῶς δέν θά τὸ πῇ καί τρίτη!

Οἱ δύο δειλοὶ κακοποιοὶ

σκύβουν φοβισμένοι τώρα πάνω στον δεμένο γίγαντα. Τὸν λύνουν...

Ὁ Γκαούρ πετιέται ὀρθός. Τεντώνει τὰ μουδιασμένα μέλη τοῦ σιδερένιου κορμιοῦ του. Οἱ μυῶνες τῶν μπράτσων του τρίζουν...

Οἱ δυὸ κακοῦργοι παραμερίζουν τρομαγμένοι.

Ὁ Ροῦγκο ὁμως δὲν φαίνεται καθόλου ν' ἀνησυχή. Ξέρει τί «συμβόλαιο» εἶναι ὁ λόγος ἐνός «Ἑλληνα!

Βάζει λοιπὸν τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης του καὶ τραβάει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Γκαούρ.

— Πᾶμε τώρα, φίλε μου!... τοῦ λέει. Καὶ μὴ ξεχνᾷς τὸ λόγο ποῦδωσες... Ἄν ἐπιχειρήσης νὰ κάνης τὴν παραμικρὴ κίνησι, ἢ Ταταμποῦ θὰ θρῆ φρικτὸ κι' ἀπαίσιο θάνατο!...

ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Ὁ Ροῦγκο καὶ ὁ Γκαούρ προχωροῦν. Πίσω τους ἔρχονται καὶ οἱ δυὸ ἔμπιστοι σωματοφύλακες...

Πρῶτα περνᾶνε ἕναν στενὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Ὑστερα ἀνεβαίνουν ἀρκετὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια... Τέλος φθάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ σιδερένια πόρτα. Τὴν ἀνοίγουν καὶ βγαίνουν στὸν κῆπο τῆς βίλλας.

Προχωροῦν πάλι καὶ φθάνουν σ' ἕνα εὐρύχωρο ὑπόστεγο ποῦ βρίσκεται πρὸς τ'

ἀριστερά. Κάτω ἀπ' αὐτὸ εἶναι τοποθετημένο ἕνα μεγάλο τετράγωνο κλουβὶ μὲ γερά σιδερένια κάγκελα. Στηρίζεται ὀλόκληρο πάνω σὲ τέσσερες κοντόχοντρες ρόδες. Ἡ πόρτα τοῦ εἶναι ἀνοικτὴ σὰν κάποιον νὰ περιμένει νὰ φιλοξενήσῃ!...

Ὁ ἀπαίσιος Ροῦγκο δειχνεὶ τὸ ἀνοιγμά της στὸν Γκαούρ.

— Ἔμπα μέσα! τὸν διατάζει.

Ὁ ὑπεράνθρωπος γίγαντας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος καὶ ἀναποφάσιτος. Ἰέλος, κάνει ἀπότομα δυὸ βήματα. Περνάει μέσα...

Ὁ γκάνγκστερ διατάζει τώρα τοὺς ἀνθρώπους του:

— Κλείστε γρήγορα τὴν πόρτα... Βᾶτε καὶ τὴν ἀμπάρα της!...

Ἐκεῖνοι ἐκτελοῦν ἀμέσως καὶ μὲ θιάσι τὴ διαταγὴ του. Φοβοῦνται μὴπως ὁ τρομακτικὸς αὐτὸς ἄνδρας μετανοιώσει. Μὴ θελήσῃ νὰ ξαναβγῇ ἔξω. Καὶ τότε ἀλλοίμονο σ' αὐτοὺς ποῦ θὰ πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ξαναμπῇ μέσα... Σίγουρα χίλια κομμάτια θὰ γίνουν καὶ οἱ δυὸ στὰ χέρια του!...

Τὸ κλουβὶ εἶναι τώρα κλειστὸ καὶ διπλαμπαρωμένο. Ὁ Γκαούρ θρίσκεται μέσα σὰν σκλαβωμένο, ἀλλὰ περήφانو, λιοντάρι!...

Ὁ Ροῦγκο γυρίζει τώρα στὸ μελαψὸ γίγαντα:

— Ἐδῶ θὰ ζῆς τώρα, καλέ

μου φίλε. Μέχρι πού νά μαζέψω λεφτά! Πολλά λεφτά! Όσα ξόδεψα για σένα!...

Ό ύπέροχος Έλληνας λέξι δέν θγάξει. Τά χείλια του μένουν κλειστά και σφιγμένα!...

Νοιώθει πώς άπ' αύτή τη στιγμή μεγάλη μαρτύρια θ' άρχίσουν γι' αυτόν... "Όμως είναι άποφασισμένος νά σφίξη την καρδιά του. Νά κάνη ύπεράνθρωπο κουράγιο! Για χάρι της άγαπημένης του άγνης συντρόφισσας θά τά ύπομείνη όλα. Φθάνει εκείνη νά μη πάθη κακό.

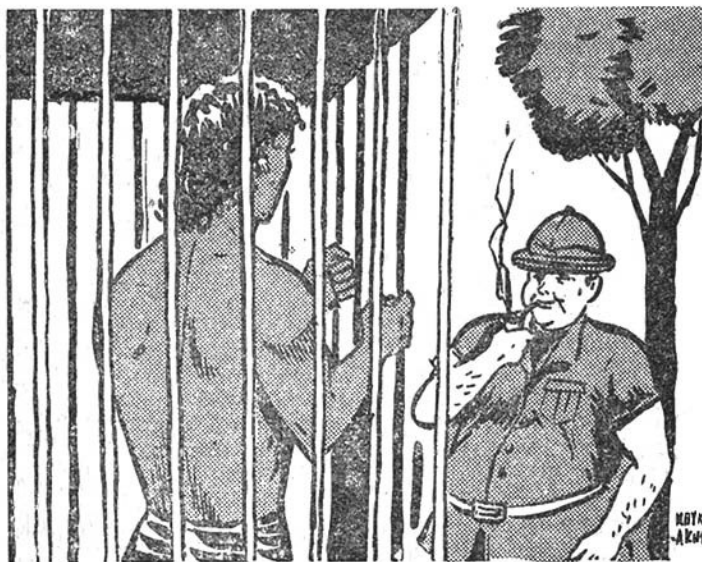
Ή πανώρια κι' ευγενικιά Ταταμπού είναι ό,τι ιερώτερο και πολυτιμώτερο έχει σ' αυτό τον κόσμο!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΥΠΟΦΕΡΕΙ!

Και τώρα άς άφήσουμε για λίγο την Άμερική και τον άγαπημένο μας Γκαούρ κλεισμένον σάν λιοντάρι μέσα στο μεγάλο κλουβί με τά χοντρά σιδερένια κάγκελα...

"Άς πετάξουμε με τά φτερά της φαντασίας μας στη μακρινή Άφρική. Στην παρθένα και άγρια Ζούγκλα...

.....

Ο χοντρός λευκός Άμερικανός δηλώνει στον Γκαούρ :
— Έδώ θά ζήσης! Ώσπου νά μαζέψω όλα εκείνα τά χρήματα πού ξόδεψα για σένα!

Στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν ἡ κακιά Τζέιν πανηγυρίζει τὴ μεγάλη, ὅσο καὶ ἄτιμη, νίκη της: Ὁ ὑπεράνθρωπος κι' ἐπικίνδυνος Γκαούρ δὲν θρίσκεται πιά οὔτε στὴν περιοχὴ τους, οὔτε κἀν στὴ Ζούγκλα! Ὁ μισητὸς ἄνθρωπος ποὺ κάποτε εἶχε περιφρονήσει τὴν ἀγάπη της, ἔχει ἀπαχθῆ, δεμένος σὰν θειρὸ στὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ!... Θὰ δοκιμάσῃ ἐκεῖ τοὺς μεγαλειτέρους ἐξευτελισμούς! Ποτὲ πιά δὲν θ' ἀξιωθῇ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό του...

Καὶ πάνω στοὺς χαρούμενους αὐτοὺς συλλογισμούς, φωνάζει στὸ σύντροφό της:

— Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένος, Ταρζάν. Τώρα μονάχα νοιώθεις πῶς εἶσαι πραγματικὸς καὶ σίγουρος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Ὅσο θρискόταν ἐδῶ αὐτός, ὁ ἀναθεματισμένος Γκαούρ, δὲν ἤσουν τίποτα μπροστά του!

Ὅμως ὁ λευκὸς γίγαντας οὔτε τὴν ἀκούει, οὔτε τὴν προσέχει. Εἶναι θυτισμένος σὲ δικές του σκέψεις... Φαίνεται βαρεῖα θλιμμένος καὶ ἀπαρηγόρητος!...

Τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανε νὰ προδώσῃ τὸν «ἀδελφό» του, νὰ τὸν ξεγελάσῃ καὶ νὰ τὸν γκρεμίσῃ στὴν παγίδα, ποτὲ δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρήσουν: οὔτε ὁ Θεός, οὔτε οἱ ἄνθρωποι!...

Ἔτσι ἀμίλητος περνάει τὶς μέρες του. Καὶ ξάγρυπνος τὶς νύκτες του!...

Ὅχι μονάχα στὸ κυνήγι δὲν θγαίνει τώρα πιά, μὰ οὔτε κἀν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του!... Ἐκεῖ μέσα κάθεται μέρα καὶ νύκτα, πότε ἀναστενάζοντας πονεμένα καὶ πότε τρίζοντας ἄγρια καὶ ἀπαίσια τὰ δόντια του!...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού, ποὺ βλέπει τὸν Ταρζάν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, παραξενεύεται:

— Καλὲ γιατί κλώσσησες, Ἀφέντη μου; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Μπέϊμπυ, σὰν καλόκαρδος ποὺ εἶναι, πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα του:

— Ἐλα, Μπαμπάκα μου!... Δὲν πρέπει νὰ στεναχωριέσαι. Οὐτ' ἐγὼ δὲν κάνω ἔτσι, ποὺ στὸ κάτω τῆς γραφῆς εἶμαι καί... Γκαουρικὸς! Χί, χί, χί! Καὶ βέβαια καὶ βεβαιότατα!

ΤΟ ΡΗΜΑΓΜΕΝΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΒΟΥΝΟ!

Ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν ἂς φύγουμε τώρα. Πρέπει νὰ ρίξουμε καὶ μιὰ ματιά στὴν κορφή τοῦ περήφανου ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Τοῦ ρημαγμένου πιά πέτρινου βουνοῦ ποὺ ἔχει στερηθῇ τὸν ὑπέροχο βασιλιά του: τὸν ἀθάνατο Γκαούρ!...

Καὶ νά:

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ κάθεται θλιμμένη ἔξω ἀπὸ τὴ θράχινη σπηλιά. Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της ἔχουν γίνῃ κόκκινα καὶ θολὰ ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο κλάμμα!...

Ἀχώριστος παραστέκει δίπλα της ἕνας «Ἀντρακλας δυσθεόρατος»! Ἕνας μικροσκοπικός... γίγαντας μὲ μιὰ τεράστια σκουριασμένη καὶ ὀδοντωτὴ χατζάρα: Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό.

Ἡ παρθένα «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ἔχει πάντα στὸ μυαλό της τὸν χαμένο Γκαούρ. Καὶ ὅλο θαρειαναστενάζει. Καὶ ὅλο ψιθυρίζει σιγὰ σὰ νὰ παραμιλήσῃ σὲ ὄνειρο:

— Ἀγαπημένε μου! Ποιὸς ξέρει ἂν ζῆς!... Ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ βρῖσκεσαι τώρα!...

Ὁ νᾶνος, ποῦ τὴν ἀκούει, τῆς ἀποκρίνεται ἐρωτικά:

— Ζῶ καὶ βασιλεύω, ἀγαπημένη μου!... Ἐδῶ πλάι σου θρίσκομαι! Ἐνθᾶδε κείμεαι, ποῦ λέν' κι' οἱ πεθαμένοι!...

Ἡ Ταταμποῦ δὲν τὸν προσέχει. Μόνο συνεχίζει τὸ πονεμένο παραμιλητό της:

— Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἔρημη χωρὶς ἐσένα, ἀγαπημένε μου! Εἶναι μαύρη καὶ σκοτεινὴ σὰν τὴν καρδιά μου!... Πόσο θὰ ἠθελα νὰ εἶχα φτερά!... Γιά νὰ πετάξω πάνω ἀπὸ χῶρες καὶ χωριά! Πάνω ἀπὸ θάλασσες καὶ πέλαγα!...

»Ω, νὰ μπορούσα, μόνο γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, νὰ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου! Ὑστερ' ὅς πέθαινα! Θὰ πέθαινα εὐτυχισμένη!...

Ὁ Ποκοπικό, ποῦ τὴν ἀκούει, συγκινεῖται ἀφάνταστα. Τὰ μάτια του θουρκῶνουν ἀπὸ τὸν πόνο. Καὶ ξεσπώντας σὲ ἀκράτητους λυγμοὺς ξεφωνίζει:

— Ἀμάν, Κακοῦργε! Τῶκαφες τὸ κορίτσι!

Γρήγορα ὅμως συνέρχεται καὶ σοβαρεύει. Ὑστερα, καθισμένος κάτω καθὼς εἶναι, σηκώνει τὶς τεράστιες πατοῦσες του. Σκουπίζει μ' αὐτὲς τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του.

Τέλος, ἀρχίζει νὰ μιλήσῃ στὴν ἀπαρηγόρητη Κόρη. Λογικὰ καὶ φρόνιμα:

— Τὸ ὁποῖον, κυρὰ Λουκούμω μου, ἄκουσε ν' ἀκούσης: Ἀπαξ καὶ ἡ θλοσυρὰ τύχη τῷφερε νὰ μείνης ζωτοχρούλα, ἕτερον ἐκάτερον!.. Μὲ ἀντιλήθεις;

Ἡ Ταταμποῦ τὸν κυττάζει χαμένε:

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ρωτάει μὲ θουρκωμένη φωνή. Δὲν καταλαβαίνω...

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τῆς τὸ κάνει λιανά:

— Τὸ ὁποῖον: γουστάρω νὰ πῶ πὼς ἀπαξ καὶ ζωτοχηρεύτηκες, γιὰτὶ νὰ τρέχης νὰ θρῆς ἄλλονε. Ἀπαξ τούτέστι ποῦ ὑπάρχω τοῦ λόγου μου!

»Ὁμορφος τυγχάνω μέχρις ἀηδίας!... Ἐξυπνος μέχρις σπέρτο τοῦ καμινέττου!.. Νταῆς μέχρι νὰ τρώου σαράντα φάπες καὶ νὰ μένω ἀτάραχος!... Καὶ θᾶλε μὲ τὸ νοῦ σου, ἀδερφούλα μου!...

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα τὸν ἀκούει ἀμίλητη καὶ ἀφηρημένη... Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της ἔχουν καρφωθῇ στὸ χάος τοῦ ἀπείρου!...

Ὁ Ποκοπικό θρίσκεται σὲ καλπάζουσα ἐρωτικὴ ἐμπνευ-

σι. Καί σκαρώνοντας στὰ γρήγορα ἓνα ρωμαντικό στιχάκι, τῆς τὸ σιγανотραγουδάει παθητικά καὶ φάλτσα :

*« Δοῦκ ὑμῶν μου, πυρατή· ε
τὸν βάνια τὸν Γκαϊούρη !
Τὸν κρύνο καὶ τὸν ἄνιστο
καὶ τὸν ἀίχμηρομὶ ὕρη !
Κ' ἔλα μ' ἐμένα, δηλαδῆς.
ἂν θέῃς· προκλή νὰ δῇς ! »*

Ἡ Ταταμπού θυμώνει ἀπτόμα. Τ' ἀστεῖα του τῆς δίνουν τώρα στὰ νεῦρα :

— Σκάσε, ἐπιτέλους ! τοῦ φωνάζει.

Καὶ ταυτόχρονα τοῦ δίνει μιὰ ἀνάλαφρη σπρωξιὰ μὲ τὸ χέρι της.

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος... Γίγαντας παίρνει μερικὲς κου τρουβάλες κυλῶντας σάν καρπούζι. Ὡσπου φθάνει, ἄκρη-ἄκρη, στὰ θράχια τῆς κορφῆς. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γκρεμοτσακιζόταν στὸ τρομακτικὸ θάραθρο !...

Ὅμως καταφέρνει καὶ συγkraτιέται τὴν τελευταία στιγμή. Ἀμέσως, πετιέτ' ἐπάνω. Καὶ ὀρθώνοντας τὸ σπιθαμιαῖο παράστημά του, θάζει, ἀπειλητικά τὰ χέρια στὴ μέση. Καὶ μουρμουρίζει ἀγέρωχα :

— Ἐν τάξει ! Ἀπαεὶ καὶ δὲν δείχνεις τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμὸ στὸν προστάτη σου, τετέλεσται ! Σὲ ἀπαρατῶ ντεκλαρὲ καὶ ἐνδομύχως ! Ὁλέ !

Καὶ γυρίζοντας ἀργά, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τ' ἀπόκρημνα κ' ἀτέλειωτα βράχια τοῦ θεόρατου πέτρινου βου-

νοῦ.

Ἡ Ταταμπού συνέρχεται καὶ μετανοιῶνει ἀμέσως γιὰ τὸν ἄσχημο τρόπο πού τοῦ φέρθηκε.

— Στάσου, Ποκοπικάκι μου !... Συγώρεσέ με !... Μὴ φεύγης... Πῶς θὰ μ' ἀφήσης μονάχη μου ; Ποῦ θὰ πᾶς ;

Ὁ Ποκοπικό κοντοστέκεται γιὰ μιὰ στιγμή. Τέλος, γυρίζοντας τὴν ἀνοικονόμητη κεφάλια του, τῆς ἀποκρίνεται σοβαρά :

— Παγαίνω εἰς Ἀμέρικαν ! Ἔτερον οὐδέν !...

Καὶ συνεχίζει τὴν κάθοδὸ τοῦ ἀπὸ τὸ περήφανο ἐλληνικὸ βουνό...

ΤΟ «ΘΕΡΙΟ» ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΟΔΑΡΙΑ

Καὶ τώρα ἄς διακόψουμε τὴν περιοδεία πού κάνουμε στὴ Ζούγκλα. Ἀρκετὰ εἶδαμε κι' ἀκούσαμε' ἐκεῖ...

Καιρὸς εἶναι πιά νὰ ξανανοῖξουμε τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας. Καὶ νὰ πετάξουμε γρήγορα, μὲ αὐτά, στὴ μακρυνὴ πολιτισμένη Ἀμερικὴ.

Στὴ χώρα πού ἀνακάλυψε ὁ Κολόμβος γιὰ νὰ καταπλήξει, σὲ λίγες μέρες, ὁ φοβερός καὶ τρομερός... Ποκοπικό !

Καὶ νὰ :

Ὁ ἀπαίσιος Ροῦγκο ἔχει κάνει, ἀλλοίμονο, τὸν Γκαούρ δημόσιο θέαμα !

Ἐναν ὀλόκληρο μῆνα τώρα, ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας συμπατριώτης μας βρίσκεται αἰχμάλωτος, σαν λιοντάρι στὸ

γερό σιδερένιο κλουβί.

Ἀμέτρητοι ἄνθρωποι: ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, περνᾶνε κάθε μέρα ἀπὸ μπροστά του...

Καὶ πληρώνουν ὅλοι ἀκριβὸ εἰσιτήριο γιὰ νὰ θαυμάσουν αὐτὸν τὸν τρομακτικὸ μελαψὸ γίγαντα!...

Ὁ ἀρχιγκάνγκστερ κάνει χρυσὲς δουλειές. Δὲν προφταίνει νὰ μαζεῦῃ μὲ σακκιά τὰ δολλάρια!...

Ὅμως τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ θέαμα, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, διαδίδεται σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική.

Ὑστερὰ καὶ ἡ μεγάλη κοσμοσυρροή καὶ ὁ συνωστισμὸς ποὺ παρατηροῦνται στὸ μέρος ποὺ ἔχει ἐκτεθῇ τὸ κλουβί μὲ τὸν Γκαούρ, γίνεται αἰτία νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτὸν καὶ ἡ Ἀστυνομία.

Οἱ Ἀστυνομικοὶ ποὺ φθάνουν, θέλουν νὰ διαλύσουν τὸν κόσμον. Θέλουν ἀκόμα καὶ νὰ λευθερώσουν τὸν μελαψὸ γίγαντα!...

Οἱ νόμοι, ὄχι μονάχα τῆς Ἀμερικῆς, μὰ καὶ ὅλου τοῦ Κόσμου, ἀπαγορεύουν τὴ δουλεία καὶ τὴ σκλαβιά!... Ἀπαγορεύεται νὰ ἐκτίθενται μέσα σὲ κλουβιά τὰ ἀνθρώπινα ὄντα. Οὔτε νὰ γίνονται δημόσιο θέαμα γιὰ νὰ πλουτίζουν οἱ «ἔξυπνοι» ἐκμεταλλευταί τους.

Ὅμως οὔτε ὁ Νόμος, οὔτε ἡ Ἀστυνομία καταφέρνουν τίποτα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι...

Γιατὶ ὁ Ροῦγκο, μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ πρὸ παντός τὴν

πονηριά του, φρόντισε νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ.

Καὶ νὰ τί εἶχε κάνει:

Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἔκλεισε τὸν Γκαούρ στὸ φοβερὸ σιδερένιο κλουβί, τὸν διέταξε :

— Πρόσεξε καλά!... Ποτὲ καὶ γιὰ κανένα λόγο δὲν θ' ἀνοίξης τὸ στόμα σου νὰ μιλήσης!... Θὰ κάνης πὼς δὲν ἔχεις ἀνθρώπινη λαλιά. Πὼς δὲν εἶσαι ἄνθρωπος!... Θὰ μουγγρίζης μονάχα καὶ θὰ οὐρλιάζης σὰν θεριό!... Κι' ὅλο θὰ κάνης πὼς χύνεσαι γιὰ νὰ σπαράξης μὲ νύχια καὶ δόντια αὐτοὺς ποὺ πλησιάζουν στὰ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ σου. Κατάλαβες, σκύλε;

Καὶ προσθέτει ἀμέσως τὴ συνηθισμένη του ἀπειλή:

— Ἄν δὲν φερθῇς ὅπως σοῦ λέω, θὰ σοῦ κάνω ἓνα περίφημο δῶρο: τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης σου Ταταμπού!...

Ὁ ἀτρόμητος καὶ περήφανος Ἕλληνας χαμήλωσε τότε τὸ κεφάλι του. Καὶ ἀποκρίθηκε ὑποτακτικὰ :

— Σὺμφωνοι, Ροῦγκο. Θὰ γίνῃ κι' αὐτό!...

Καὶ πρόσθεσε:

— Μόνο νὰ παρακαλᾷς μέρα καὶ νύχτα τὸ Θεό σου, νὰ μὴν ἀξιώθῃ νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα ποὺ βρίσκομαι. Γιατὶ ἂν καμμιὰ φορὰ γίνῃ αὐτὸ, τότε τίποτα δὲν θὰ βρεθῇ ἀπὸ σένα γιὰ νὰ θάψουν οἱ δικοὶ σου!...

Ὁ κακοῦργος Ἀμερικανὸς κάγχασε ἀκούγοντας τὴν ἀπειλή. Καὶ βεβαίωσε τὸν με-

‘Ο Πομοπικο αρχίζει νά κτυπάη τὸν Γκαουρ :
 — Νά κ' ἐτεοτη, νά κ' ἐκείνη ! Γιὰ νά μάθης ἄλλοτε νά μὴ
 μᾶς κανὴς τὸ νταῆ ! . ,

λαφὸ γίγαντα :

— Χό, χό, χό !... Μὴν ἀνησυ-
 χῆς, ὁμορφονεῖέ μου : Θά
 θγῆς θέβαια κάποτε ἀπ' αὐτὸ
 τὸ κλουβί. Μὰ δὲν θά θγῆς
 ποτὲ ζωντανός ! Κάθησε φρό-
 νιμα λοιπὸν ἂν ἀγαπᾷς τὴ
 ζωὴ σου. Κι' ἂν δὲν θέλῃς ν'
 ἀντικρύσης τὴν πανώρια συν-
 τρόφισσά σου χωρὶς κεφάλι !
 Χό, χό, χό !...

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟΣ !

“Ετσι, ὁ καταχθόνιος Ροῦ-
 γκο, σὰν ἔφθασαν οἱ Ἀστυ-
 νομικοί, τοὺς ἐξήγησε :

— Δίκηο ἔχετε... Ὁ Νόμος
 ἀπαγορεύει τὴν ἀνθρώπινη
 δουλεία καὶ σκλαβιά !... Ὁ-
 μως αὐτὸ τὸ ὄν ποῦ βλέπετε
 μέσα στὸ κλουβί, δὲν εἶναι ἀν-
 θρώπος. Γορίλλας εἶναι ! Κι'
 ἓνα θηρίο, νομίζω πὼς ἔχω τὸ
 δικαίωμα νὰ τὸ κρατᾶω αἰχμὰ
 λῶτο στὰ σίδερα. Ἐκτὸς ἂν

θέλετε νά τ' αφήσω λεύτερο νά θῆ ἔξω καί νά κατασπαράξη τὸν κόσμον!... "Ὅ,τι με διατάξετε θά κάνω.

Οἱ Ἀστυνομικοὶ εἶναι πάντα δύσπιστοι. Πλησιάζουν ἀμέσως τὸν σκλαβωμένο γίγαντα καί τοῦ μιλοῦν εὐγενικά. Τὸν ρωτᾶνε ἂν με τῇ βία τὸν ἐκλείσαν στὸ κλουβί. Καί ἂν θέλῃ νά τὸν ἐλευθερώσουν...

Ὁ ἄμοιρος Γκαουρ νοιώθει τὴν ἀνάγκη νά τοὺς φωνάξῃ:

— Ναί!... Χαρίστε μου ἀμέσως τὴ λευτεριά. Γιατὶ πρέπει νά θρῶ καί νά λευτερώσω κι ἐγὼ τὴν ἀγαπημένη μου...

Νά τὴν πάρω καί νά ξαναγυρίσουμε στὴ μακρινή μας Ζούγκλα. Ἐκεῖ ποὺ γεννηθήκαμε!...

Ὅμως ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ τοῦρχονται στὰ χεῖλια, δέν λείε τίποτα. Γιὰ χάρι τῆς Ταταμποῦ σφίγγει τὴν καρδιά του. Καί κάνει κάτι τρομερὸ καί ἀπίστευτο! Κάτι ἀφάνταστα ἐξευτελιστικὸ γι' αὐτόν:

Ἀρχίζει νά μουγγρίζῃ καί νά οὐρλιάζῃ ἀγρία. Σὰν μανιασμένο θερίο!... Ταυτόχρονα δαγκώνει τὰ σίδερα τοῦ κλουβιοῦ. Καί με τὰ χέρια του πασχίζει νά φθάσῃ τοὺς

Ὁ φύλακας τοῦ κτήματος με τὶς μηλιές, πυρεβολεῖ ὁ Ποκοπίκο πέφτει ἀπὸ τὸ δέντρο μπουκωμένος ὁ Γκαουρ τὸν ἀρπάζει καί τὸ βάζει στὰ πόδια...

αστυνομικούς. Νά τους αρπά-
ξη και νά τους σπαράξη!

"Ετσι εκείνοι δέν άργοϋν
νά συμφωνήσουν μέ τόν Ροϋ-
γκο.

— Δίκηο έχετε, κύριε! τοϋ
λένε. Δέν πρόκειται περι άν-
θρώπου. Είναι ένα ανθρώπό-
μορφο θεριό!...

"Υστερα θγαίνουν από τόν
καγγελόφρακτο περίβολο τοϋ
κλουβιοϋ. Καί είδοποιούν
τούς άμέτρητους περιέργους
Άμερικανούς πού συνωστί-
ζονται γιά νά θγάλουν εισι-
τήρια :

— Καλά θά κάνετε, κυρίες
καί κύριοι, νά φύγετε άμέσως
άπ' έδω... Τό θέαμα δέν είναι
μονάχα τρομακτικό, μά και
πολύ επικίνδυνο!... Τό άνθρω-
πόμορφο θεριό πού ζητάτε νά
δητε, μπορεί ξαφνικά ν' άγρι-
έψη!... Καί τότε θά σπάση εϋ-
κολα τά χοντρά σιδερένια
κάγγελα τοϋ κλουβιοϋ πού
βρίσκεται τώρα φυλακισμένο.
Καί τότε, αλλοίμονό σας, άν
θγῇ έξω. Θά σάς σπαράξη ο-
λους μέ τά νύχια καί τά δόν-
τια του!...

"Ο κόσμος τρομοκρατιέται
άπό τά λόγια τών άστυνομι-
κών. Λιγοστοί μονάχα, οί πιό
θαρραλέοι, μένουν καί θγά-
ζουν εισιτήρια... Οί άλλοι φεύ-
γουν γρήγορα γιά νά ξανα-
γυρίσουν στά σπίτια τους.
Στίς δουλειές τους.

Δέν έχουν καμμιά διάθεσι
νά χάσουν τῇ ζωῇ τους γιά
τῇν άπόλαυσι ενός θεάματος.
Καί νά πάνε μάλιστα από έ-
ναν τόσο άγριο καί φρικτό θά-

νατο!...

"Ετσι, άπό μέρα σέ μέρα, ἡ
κίνησι τών περιέργων, πού θέ-
λουν νά ίδουν τόν Γκαούρ, λι-
γοστεύει. "Ωσπου, σέ λίγες
ἡμέρες σταματάει έντελῶς!...

"Ο κόσμος φοβάται τώρα!..
Κανένας δέν πλησιάζει νά
θγάλη εισιτήριο.

"Ο Ροϋγκο δέν εισπράττει
πιά πεντάρα. Καί αϋτό τόν
κάνει νά λυσσάξη άπό τό κα-
κό του!...

Δέν ξέρει πῶς οί άστυνομι-
κοί φεύγοντας είχαν τρομα-
κρατήσει τόν κόσμο. Καί νο-
μίζει πῶς ὁ Γκαούρ φταίει γι'
αϋτή τῇν άπραξία τοϋ ταμείου
του.

"Ετσι καί γιά νά τόν τιμω-
ρήση, παύει νά τοϋ δίνει φροϋ-
τα καί καρπούς. Τόν άφήνει
έντελῶς νηστικό!...

Καί νῆταν μονάχ' αϋτό; "Ο-
χι, θέβαια...

Μά καί κάθε βράδυ ὁ γκάν-
γκστερ — σίγουρος έξω άπό
τό κλουβί — μαστιγώνει αλύ-
πητα τό γεροδεμένο μελαψό
κλουβί τοϋ αἰχμάλωτου γί-
γαντα.

Τό φοβερό θούνευρο άφήνει
ματωμένες χαρακιές στίς πο-
νεμένες σάρκες του.

"Ομως ὁ ὑπέροχος "Ελλη-
νας ὑπομένει μέ ὑπεράνθρωπη
καρτερία τά φρικτά βασανι-
στήρια καί τούς άβάστακτους
έξευτελισμούς.

"Η ζωῇ του, στά χέρια τοϋ
άπαίσιου Άμερικανοϋ άπα-
γωγέα, έχει καταντήσει ένα
τρομακτικό μαρτύριο!

Μόνο σέ μιá στιγμή, ὁ ἄ-

μοιρος Γκαούρ, χάνει την ύπομνη. Καί μουγγρίζει με λύσσα στο θρασύδειλο άπαγωγέα καί δήμιό του:

— Σκυλε Ρούγκο!... Νομίζεις πώς με κρατάνε τὰ σίδερα τοῦ κλουβιοῦ σου; "Οχι, κακοῦργε, ὄχι!... Σάν καλά-μια θά σπάσουν ἂν τὰ τ'ραθή-ξω με τὰ χέρια μου!.. Μονάχα ἡ Ταταμποῦ με κρατάει σκλάβο σου!... Γιά χάρι της θρίσκομ' ἐδῶ!... Γιά νά μὴν πάθη κακὸ ἀνέχομαι τὰ μαρτύρια καί τοὺς ἐξευτελισμοὺς σου!...

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Τὸ τροχοφόρο κλουβί με τὸν μελαψὸ γίγαντα ἐξακολουθεῖ κάθε πρωὶ νά μεταφέρεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ρούγκο στὸν ὑπαίθριο καγγελόφρακτο χῶρο.

"Ετσι γίνηκε κι' αὐτὸ τὸ πρωϊνὸ...

Μὰ μέχρι τὸ μεσημέρι κα-νένας ἀπὸ τοὺς περιέργους, πού θρίσκονταν μαζεμένοι ἀπ' ἔξω, δὲν εἶχε τολμήσει νά θγάλη εἰσιτήριο γιὰ νά μπῇ...

Ξαφνικά, φθάνει κάποιος στὸ ταμεῖο.

— Τί γίνετ' ἐδῶ; ρωτᾷ ἀδιάφορος. Ποιὸν ἔχετε κλεισμένον στὴν κλούβα;

Ὁ Ταμίας κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

— Κάποιον!... Γκαούρ τὸν λένε, τοῦ ἀποκρίνεται. Μὰ δὲν θαρρεύει. Ἀγαπητέ μου... Σε-φέ δὲν ἔχουμε κάνει καί σή-μερα! Ὁ κόσμος φοβᾷται νά

μπῇ μέσα!...

Ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος καί ἀναποφάσιτος:

— "Αν σταθῶ ἐγὼ στὴν πόρτα καί φωνάζω, ξέρεις τί θά συμβῇ;

— Τί;

— Δὲν θά προλαβαίνης νά κόθης εἰσιτήρια!...

— Σοβαρά; κάνει με θαυμασμό ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ρούγκο.

— Ναί!... Πόσα μοῦ δίνεις, λοιπόν, νά πιάσω ἀμέσως δου-λειά!...

Ὁ ταμίας τὸν κυττάζει πολὺ παραξενεμένος. Καί ὄχι γιατί πολυπιστεύει στὰ λόγια του, μὰ περισσότερο γιὰ νά διασκεδάσῃ τή.. μοναξιά του, δέχεται τὴν πρόταση:

— "Αἰντε νά δοῦμε! Γιά ὅσους θεατὲς θά καταφέρῃς νά θγάξουν εἰσιτήρια καί νά μπαίνουν μέσα, θά παίρνης προμήθεια: ἕνα σέντζι τὸ κε-φάλι! Εἶς εὐχαριστημένος;

Ὁ ἄγνωστος μουρμουρίζει:

— Λίγα εἶναι, μὰ δὲν πειρά-ζει! Εν τῇ καταναλώσει τὸ κέρδος!

Καί στιγμή δὲν ἀφήνει νά χαθῇ: Μ' ἕνα πήδημα θρίσκε-ται στὴν πόρτα τοῦ «τίρ-κου», ὡς τὸ ποῦμε. Κορδώνε-ται με τουπέ. Βάζει τὰ χέρια του στὴ μέση καί ἀρχίζει νά φωνάζῃ :

— Περάστε, κύριοι! "Εξω τὰ «κασοελάκια» σας, κύριοι! Περάστε νά θαγμάσετε τὸν ὑ-πέροχο γίγας Γκαούρακα!.. Τὸν θρυλικὸ μαντραχαλομαν-

τράχαλο τῆς ἀγριάδας καὶ ἀ-
ειπαρθένου Ζουγκλός!...

Καὶ συνεχίζει ὅλο σὲ πιὸ
πανηγυρικό τόνο :

— Περιπεῖστε κυρίες, κύ-
ριοι καὶ κυριάκια! Μπουκάρε-
τε καὶ μὴ φοβοῦ! 'Ο Γκαου-
ράκος δὲν δαγκώνει!... Μπο-
ρεῖ νὰ σᾶς φαίνεται ἀγριώ-
δης καὶ τρομακτικώδης! Πλὴν
ὅμως κατὰ βάθος τυγχάνει
σαχλαμαράκιας! Πεῖστε, κύ-
ριοι, πού κακοχρόνο νᾶχετε!...

'Ο κόσμος διασκεδάζει μὲ
τὸν παράξενο διαλαλητή. Καὶ
σιγὰ-σιγὰ μερικοὶ ξεθαρεύ-
ουν... Ἀρχίζουν νὰ θγάζουν
εἰσιτήρια... Ὅμως κανένας
δὲν ἀποφασίζει ἀκόμα νὰ
μπῇ μέσα.

'Ετσι ὁ ἀγνώστος ἀναγκά-
ζεται νὰ τοὺς δώσῃ τὸ καλὸ
παράδειγμα:

— Ὅριστε, κύριοι! Τοῦ λό-
γου μου οὐδαμῶς φοβοῦμαι
τὸν Γκαουράκαρον!... Τὸ ὁ-
ποῖον μπουκάρω τούκα πρῶ-
τος πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρ-
φωσιν!... Ἀκολουθήστε με
διὰ νὰ σπάσετε πλάξ τῆς πλα-
κός! Θὰ τὸν μουρλάνω στὶς
«γρήγορες» διὰ νὰ γλέπετε
πὼς ὁ λεγόμενος τυγχάνει
φάβας προπολεμικὸς καὶ σα-
χλαμαροχτάποδο καταφυγμέ-
νο! Ἀμέ!

Καὶ δρασκελίζοντας τὴν εἴ-
σοδο, μπαινεὶ καὶ προχωρεῖ
ἀγέρωχος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
ὑπαίθριου θεάτρου.

Καὶ νά :

"Ὅσοι ἔχουν, στὸ μεταξύ,
θγάλει εἰσιτήρια, ξεθαρεύ-
ουν κάπως τώρα. Καὶ τὸν ἀ-

κολουθοῦν διστακτικοὶ κι' ἀ-
νήχοι.

ΞΥΛΟ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ!

'Ο "Αγνώστος φθάνει γρή-
γορα κοντὰ στὸ μεγάλο καὶ
γερό σιδερένιο. κλουβί. Καὶ
ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ κάγγελα,
περνάει εὐκολὰ στὸ ἐσωτερι-
κό του. Μονάχα ἡ κοιλιά του
ζορίζεται κάπως στὸ πέρα-
σμα :

— Ἀνάθεμά τη! μурμουρί-
ζει. Πρόωρη ἀνάπτυξι ἔχει
πάθει ἡ πάτσά μου!...

'Ο σκλαθωμένος γίγαντας
κυττάζει τὸν Ἐπισκέπη μὲ
μάτια γουρλωμένα ἀπὸ μιὰ
χαρούμενη ἔκπληξι :

— Ἐσὺ ἐδῶ; τὸν ρωτάει.

— Σκασμὸς καὶ σιωπή! τοῦ
κάνει σιγὰ ἐκεῖνος. Θὰ στὰ
ἐξηγήσω ὅλα... ἀπὸ Δευτέ-
ρα! Ἐπὶ τοῦ παρόντου: τσι-
μουδιά μὴ θγάξης... Μέτρα
μονάχα τὶς καρπαζὲς πού θὰ
κολατσίσης. Γιά νὰ μὴ σὲ θα-
ρῶ ἐρήμην!

Καὶ ὁ ἀγαπημένος μας νᾶ-
νος, γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ μυ-
στηριώδης "Αγνώστος — δὲν
ξέρω ἂν τό... καταλάβετε —
σκαρφαλώνει ἀμέσως στὸ γι-
γαντιαῖο μελαψὸ κορμὶ τοῦ
Γκαοῦρ... Ἐτσι, φθάνει γρή-
γορα στοὺς ὠμούς του. Καὶ
θρονιάζεται ὀρθὸς ἐκεῖ...

Τέλος, ἀπὸ τὴν ψηλὴ αὐτὴ
θέσι πού θρίσκεται, γυρίζει
στοὺς θεατὰς καὶ αὐτοσυν-
σιτίεται ἀγέρωχα:

— Τοῦ λόγου μου Μάγκες,

Ὁ ὑπεράνθρωπος Ἕλληνας σπάζει τὰ χοντρά σίδερα τοῦ κλουβιοῦ του καὶ βγαίνει ἔξω.

Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τρέχουν νὰ σωθοῦν. . .

μέ τὸ συμπάθειο, τυγχάνω ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο, ἂν ἔχετε ἀκουστά: Κυνηγὸς ἀγρίων κονικλαράδων! Γόης φιδίων καὶ κοριτσιῶν! Προστάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων! Διπλωματοῦχος Σφάχτης τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν! Καὶ Ἀντρακλας δυσθεόρατος, μοθόρος κι' ἀνοιχτόκαρδος. Ὅλε τῶν ὀλῶν!

Καὶ συνεχίζει :

— Τὸ ὅποιον, ἀγαπητά μου Μικρόβια, διὰ νὰ πάρετε κουράγιο στακᾶτε ἐπὶ τόπου καὶ

γλέπετε τὰ περαιτέρω...

Κι' ἀμέσως, σηκώνοντας τὸ μικροσκοπικὸ χεράκι τοῦ ἀρχίζει νὰ χαστουκίῃ καὶ νὰ καρπαζῶνῃ βροχηδὸν τὸν γλιγαντα :

— Νὰ κι' ἐτούτη! Νὰ κι' ἐκεῖνη!... Γιά νὰ μάθης ἄλλοτες νὰ μὴ μοῦ κάνης τὸ νταῖ καὶ τόν... ἀτίθασσο!

Οἱ θεατὲς ξεκαρδίζονται στὰ γέλια!... Τὰ φερσίματα τοῦ κωμικοτραγικοῦ νάνου μέ τὴν τεράστια σκουριασμένη χατζάρα, τοὺς διασκεδάζουν

ἀφάνταστα.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἄθλος τοῦ Ποκοπικό ἔχει διαδοθῇ κι' ἔξω.

Ὁ ἕνας λέει στὸν ἄλλον:

— Πᾶμε νὰ θγάλουμε εἰσιτήριο! Ἕνας νᾶνος δέρνει τὸν γίγαντα Γκαούρ! Θὰ διασκεδάσουμε πολὺ!...

Ἔτσι, ὁ Ταμίας, δὲν προφταίνει νὰ κόβῃ εἰσιτήρια. Καὶ ὁ Ροῦγκο: νὰ μαζεύῃ παράδες!...

Ὁ ἀπαίσιος γκάνγκστερ εἶναι ἐνθουσιασμένος πάλι. Γελάει καὶ τὰ μουστάκια του! Καὶ γένεια ἂν εἶχε, θὰ γελοῦσανε κι' αὐτά, ὅπως εἶπε ὁ Ποκοπικό.

Κι' ὁ κουτοτετραπέρατος νᾶνος, ὅσο βλέπει νὰ μπαίνει κόσμος, τόσο πιὸ δυνατὰ καὶ γρήγορα χαστουκίζει καὶ καρπαζώνει τὸν Γκαούρ!...

Κι' ἐκεῖ ποὺ τὸν κτυπάει, κι' ἐκεῖ ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια, θρίσκει — σὲ μιὰ στιγμή — τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ρωτήσῃ σιγά:

ΘΡΙΑΜΒΟΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

— Γιατί, θρὲ θλάκα, δὲν σπάζεις τὴν κλούβα; Γιατί δὲν τὰ κάνεις γυαλιά-καρφιά καὶ νὰ γίνουμε καπινός;

Κι' ἀμέσως — συνεχίζοντας πάντα νὰ τὸν δέρνῃ — φωνάζει:

— Βλέπετε, τὸ λοιπόν, ἀξιότιμοι κυρίες καὶ κύριοι: Ὁ Γκαουράκος τυγχάνει βουτυρόπαιδο καὶ μπουρδας ἐκ γενετῆς!... Τὸν χαστουκίζω

καὶ τὸν καρπαζώνω ἀενάως! Πλὴν ὅμως οὐδαμῶς μὲ κατασπαράζει ὁ θλάξ!... Μονάχα ὅπου τοῦ περνάει κάνει τὸν κάργα!...

Οἱ πιὸ σκληρόκαρδοι ἀπὸ τοὺς θεατὲς τοῦ φωνάζουν:

— Σφάχ'τον!... Σφάχ'τονε Ποκοπικό!...

Ὁ νᾶνος δικαιολογίεται:

— Τὸ ὁποῖον νὰ τὸν ἀποκεφαλίσω πρέπει κάποιος νὰ μὲ θρίξῃ καὶ νὰ θυμώσω! Καθότι τυγχάνω εἰσέτι... ἀξεθύμωτος! Ἀπαξ ὅμως καὶ θυμώσω κλάφτα Χαράλαμπε! Θὰ κάνω χράπ, μὲ τὴ χατζάρα μου, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Γκαούρεως θὰ θάρησῃ... κουτουλιά εἰς τοὺς πόδας του!...

Οἱ θεατὲς χειροκροτοῦν, ζητωκραυγάζουν, σφυρίζουν!... Μεγάλο κακό, πανδαιμόνιο καὶ σαματὰς γίνεται!...

Καὶ μέσα στὴ φασαρία αὐτῇ, ὁ Γκαούρ, θρίσκει τὴν εὐκαιρία ν' ἀποκριθῇ στὴν ἐρώτησι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει πρὶν ὁ Ποκοπικό:

— Θὰ εἶχα σπάσει χίλιες φορές ὥς τώρα τὸ σιδερένιο κλουβί! Μὰ ὁ Ροῦγκο κρατάει σκλάβο στὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ τοῦ τὴν Ταταμπού! Ἄν τοῦ φερθῶ ἄσχημα, θὰ τὴ σφάξῃ καὶ θὰ μοῦ στείλῃ τὸ κεφάλι της!... Νά, γιατί ἀνέχομαι καὶ ὑπομένω τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς ἐξευτελισμούς του! Κατάλαβες τώρα;

Ὁ νᾶνος, ποὺ τὸν ἀκούει, ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χάαα!...

Ἀμέσως ὅμως καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβουν, φωνάζει στὸ πλῆθος :

— Ἀξιότιμε καὶ νοήμων Κοινέ!... Ἡ ὥρα ἐπλησίασε! Ὅσα θάζετε τόσα παίρνετε! Αὐριο κληρώνουνε! Μιὰ δραχμὴ ὁ κόμματος, ἡ τροφή τοῦ σώματος! Μ' ἕνα ταλληράκι, ἄρκετό παραδάκι!...

Δὲν ξέρει τί λέει γιὰ νὰ μπορέση νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια ποὺ τὸν πνίγουν ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἀκουσε νὰ λέῃ ὁ Γκαούρ!...

Τέλος, σοβαρεύοντας κάπως τώρα, συνεχίζει:

— Προσοχή, προσοχή, Μάγκες!... Ἐντὸς ὀλίγου θὰ κατασφάξω τὸν παρόντα ἀμπλαοῦμπλαν καὶ θὰ σπάσετε πλάξ!... Ἀπαξ ὅμως καὶ θὰ τοῦ θερίσω τὴν κεφάλαι, πρέπει προηγουμένως νὰ τὸν ἐξομολογήσω πρὸς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τῆς ψυχάρας του. Τὸ ὅποιον θάλλε οὐς καὶ «δῶστε θάσι στὴν πενιά» ποὺ λένε κι' οἱ μπουζουκομαέστροι!

Καὶ ἀμέσως, σκύβοντας στὸ αὐτὶ τοῦ «μελλοθάνατου» γίγαντα, κάνει τάχα πῶς τὸν ἐξομολογᾷ. Ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τοῦ λέει πολὺ σιγά :

— Ἀδερφέ μου, Μαντράχαλε, τὴν πάτησες τὴν πεπονόφλουδα! Ποιὰ Τатаμποῦ εἶναι σκλάβα στ' ἀμπάρι, βρὲ σαχλαμαροχτάποδε;! Ἡ κυρὰ Λουκούμω θρίσκειται μακρόθεν!... Κάθεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ θεόρατου θουνοῦ καὶ γλέπει τὴν πόλιν τῆς Ζουγκλίας!... Ἐκεῖ τὴν ἄφησα πρὶν

φύγω... Αὐτὰ στὰ λέει ὁ Ροῦγκο γιὰ νὰ σ' ἐκβιάζῃ καὶ νὰ κάνῃς ὅ,τι γουστάρει ἐλόγου του!...

— Ἀλήθεια, Ποκοπικό;! Κάνει τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Γκαούρ. Ὡστε ἡ ἀγαπημένη μου συντρόφισσα δὲν θρίσκειται λοιπὸν στὰ χέρια τοῦ κακούργου;

— Οὔτε στὰ χέρια του, οὔτε στὰ... πόδια του!

Κι' ἀμέσως, γυρίζοντας πάλι πρὸς τοὺς θεατὲς ποὺ χειροκροτοῦν καὶ σφυρίζουν γελῶντας, συνεχίζει σοβαρὸς - σοβαρὸς :

— Τὸ ὅποιον, μάγκες μου, μοῦ ἐξομολογήθηκε τὶς ἁμαρτίες του: Μιὰ Παρασκευή, λέει, ἔφαγε λάδι!... Ἐνα Σαββατόβραδο, λέει, κοιμήθηκε ἀξυπόλητος!... Μιὰ Τετάρτη, λέει, ἔκοψε τὰ νύχια του!... Μιὰ Κυριακή, λέει, λούστηκε ἄνιφτος! Τοῦτέστι: συχωρεμένος νάιναι καί... γαίαν ἔχει ἀλαφράν!...

Καὶ ὁ κόσμος ξεκαρδίζεται πάλι στὰ γέλια!

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ!

Ὅμως ἀλλοίμονο...

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ τὰ γέλια τοῦ κοινοῦ σταματοῦν ἀπτότομα. Κάτι τρομακτικὸ καὶ ἀπίστευτο γίνεται στὸ γερὸ σιδερένιο κλουβί. Καὶ οἱ θεατὲς ποὺ τὸ βλέπουν, ξεφωνίζουν σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τρόμο, φρίκη καὶ ἀπόγνωση.

Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε;

Ὁ Γκαούρ ξέρει τώρα πὼς ἡ ἀγαπημένη ἀγνὴ συντρόφισσα τῆς καρδιάς του δὲν εἶναι πιά σκλάβα τοῦ ἀπαίσιου ἀπαγωγέα του.

Ἔτσι δὲν ἔχει κανένα λόγο πιά νὰ τὸν ὑπακούῃ καὶ ν' ἀνέχεται τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς ἐξευτελισμούς του.

Ἀρπάζει λοιπὸν ἀμέσως, μὲ τ' ἀτσαλένια μπράτσα του τὰ χοντρά σίδερα τοῦ κλουβίου ποὺ βρίσκεται φυλακισμένος. Τὰ τραβάει, τὰ σπρώχνει καὶ τὰ πηγαينوφέρει μὲ ἀφάνταστη δύναμι...

Καὶ νά:

Γρήγορα τὰ κάγκελα σπάζουν σὰν καλάμια. Ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχε πεί!...

Καὶ ὁ ὑπεράνθρωπος Ἕλληνας γίγαντας μ' ἓνα μονάχα πῆδημα βρίσκει ἔξω ἐλεύθερος. Βγάζει ἀμέσως τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ του. Καὶ χύνεται ἀκράτητος πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ κακοῦργος Ροῦγκο!...

Ταυτόχρονα τραβάει καὶ ὁ Ποκοπὶκο τὴ χατζάρα του. Καὶ τὸν ἀκολουθεῖ ξεφωνίζοντας πανηγυρικά:

— Πίσω Ἀμερικανάκια καὶ σᾶς φάγαμεεε!...

Οἱ θεατὲς ποὺ ὅπως εἴπαμε τρόμαξαν ἀφάνταστα, παθαίνουν τώρα πανικό!

Σπρώχνονται καὶ πέφτουν ὁ ἕνας πᾶνω στὸν ἄλλον! Ζητᾶνε νὰ φύγουν μιά ὥρ' ἀρχήτερα. Ποδοπατιῶνται γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ μανιασμένο καὶ λεύτερο ἀνθρωπόμορφο

θεριὸ τῆς Ζούγκλας!...

Τὸ ὑπαίθριο θέατρο γίνεται μέσα σὲ λίγες στιγμές, γυαλιά - καρφιά.

Ὁ θρασυδειλος Ροῦγκο, βλέποντας τὸν Γκαούρ νὰ ὀρμή κατὰ πάνω του, βγάζει ἓνα τρομαγμένο ξεφωνητό! Καὶ κάνει νὰ ξεφύγῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ βρωμερὸ τομάρι του.

Δὲν προφθαίνει ὁμῶς...

Ὁ ὑπεράνθρωπος γίγαντας μ' ἓνα - δυὸ φοβερά πηδήματα φθάνει κοντὰ του. Καὶ τὸν ἀρπάζει στ' ἀδάμαστα χέρια του!...

Ὁ ἀνάνδρος γκάγκστερ ἐπαναλαμβάνει κι' αὐτὴ τὴ φορά τὸν ἐκβιασμό του:

— Πρόσεξε, σκύλε Γκαούρ!

... Ἄν μὲ πειράξῃς, θὰ διατάξω τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ σφάξουν τὴν Ταταμπού. Νὰ τὴ σφάξουν καὶ νὰ σοῦ φέρουν τὸ κεφάλι τῆς!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνο τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν ἐκσφενδόνιζει μὲ ἀφάνταστη δύναμι!

Ὁ Ροῦγκο — παχύς καθὼς εἶναι — τινάζεται σὰν μπάλλα. Καὶ διαγράφοντας καμπύλη στὸν ἀέρα, πέφτει ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπαίθριο περιφραγμένο τσίρκο...

Τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι του σπάζουν! Καὶ ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος οὐρλιάζει σπαρακτικά ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους!...

Ὁ Γκαούρ τρέχει τώρα, βγαίνοντας σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὴν ἐξοδο...

Βιάζεται ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ

τὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος...

Ὁ Ποκοπικό τὸν ἀκολουθεῖ ἀνεμίζοντας τὴ σκουριασμένη κι ὁδοντωτὴ χατζάρα του:

— Ἀμάν, ψυχάρρες ποὺ θ' ἀναπάψω σήμερις! ξεφωνίζει.

Καὶ προσθέτει:

— Ἀπόψε Χάρε, ξεκουράσου! Σοῦ δίνω ἄδεια μετὰ... δημοσίων θεαμάτων!

Μὰ τὴ στιγμή πού περνῶντας βλέπει τὸν ἐτοιμοθάνατο Ροῦγκο, κοντοστεκέται καὶ τοῦ λέει:

— Κατὰ πού σέ βλέπω, ἀδερφέ μου, λιγοστὲς εἶν' ἀκόμα οἱ ἀνάσες σου! Ἄμα τὸ λοιπὸν τινάξης τὰ πέταλά σου τελεφῶνα μου: Θάρθω νὰ σέ σφαξῶ ἀποθαμένο γιὰ νὰ μὴν... πονέσης!...

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια, τραγουδώντας ἕνα φρέσκο-φρέσκο στιχάκι του:

**«Ποῦσαι Χυχοῦ νὰ μ' ἔγλεπες
σωστον Ἀμερικάνο!**

**Μὲ τὴν τρελλὴ χατζάρα μου
νὰ σφάζω δὲν προκάνω!»**

ΤΑ ΤΡΙΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ!

Πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπικό τρέχουν ἀλαφιασμένοι. Χωρὶς νὰ ξέρουν πού πηγαίνουν!...

Τέλος, φθάνουν κάποτε σὲ κάποια ἐρημικὴ περιοχὴ!... Μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ περνáει ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Καὶ πάνω ἀπὸ ἕναν μικρὸ ξεροπόταμο, βρίσκεται μιὰ χτιστὴ πέτρινη γέφυρα.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας πρῶτὴ φορὰ ἀντικρύζει τέτοια

ἀνθρώπινα ἔργα. Καὶ μένει κατάπληκτος.

Ὁ νᾶνος τοῦ κάνει τὸν πιλότο. Τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν φέρνει κάτω ἀπὸ τὴ θολωτὴ καμάρα τῆς γέφυρας:

— Χειρότερ' ἀπὸ δῶ, δὲν θὰ βροῦμε! τοῦ λέει. Ξάπλωσε, τὸ λοιπὸν, τὴν ἀρίδια σου νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε!...

Ὁ Γκαοῦρ, βαρὺς ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ μὲ καταματωμένο τὸ κορμὶ ἀπὸ τὸ φοβερὸ θοῦνευρο τοῦ Ροῦγκο, γέρνει ἀμέσως κάτω. Ὁ Ποκοπικό ξαπλώνει ἀγέρωχα πλάϊ του. Καὶ ἀρχίζει μιὰ ἀκατάσχετη φλυαρία:

— Τώρα θὰ γουστάρης, ἀδερφέ μου Μαντράχαλε, νὰ μάθης περὶ διὰ τὰ καθέκαστα... Τοῦτέστιν πῶς ἀπὸ τὴν αἰπαρθενη Ζούγκλα βρέθηκα στὴν ἀμερικανικὴ Ἀμερική. Ἔτσι;

— Ναί, μουρμουρίζει ὁ ὑπεράνθρωπος γίγαντας.

— Τὸ λοιπὸν, μάγκα, συνεχίζει ὁ νᾶνος, θὰ στὰ ἐξηγήσω ὅλα μὲ τὸ σὶ καὶ μὲ τὸ νίγμα, πού λένε!

Καὶ ἀρχίζει:

— Τὸ ὁποῖον, ἀδερφέ μου, ἄλλο πού νὰ σοῦ λέω κι ἄλλο πού νὰ... μοῦ λές! Μὲ ἀντιλήθεις;

— Τί; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Ἀκροάσου με ἀσκαρδαμυχτὶ καὶ θὰ σακκουλευτῆς σφόδρα!

— Μὲ τὴν Ταταμπούκα, τὸ λοιπὸν τὰ τσουγγρίσαμε σφόδρα!

— Γιατί;

— Καθότι με έρωτευτηκε σφόδρα! "Ήθελε σώνει και καλά να παντρευτούμε! Νά με κάνη άντρακλά της δυσθεόρατο!

— 'Ο Γκαούρ χαμογελάει:

— Κ' έσύ;

— Αρνήθηκα σφόδρα!

— Πάλι «σφόδρα»; Τί θά πη σφόδρα;

— 'Ο Ποκοπίκο του έξηγεϊ σοβαρά:

— Σφόδρα, τὸ ὁποῖον, θά πη... σφόδρα!

Καί συνεχίζει:

— Τὸ λοιπόν, ἐγὼ κράτησα τὴ θέσι μου. Ἀλλοιῶς θά με περνοῦσε γιὰ ξελιγμένο!... Βρὲ καλή μου, βρὲ κακή μου, τῆς λέω, δὲν εἶναι πράγματα αὐτά! Τίποτις τοῦ λόγου τῆς. Τὸ χαθὰ τῆς, ἀδερφέ μου: — «"Ἡ θά με πάρης, μοῦ λέει, ἢ θά σὲ πάρη καί... θά σὲ σηκώσῃ!» Ἀκοῦς κουθέντα, κύριε Τέτοιε μου!... "Ἦτανε, τὸ λοιπόν, νά μὴ τσαντιστῶ... σφόδρα;!

— 'Ο μελαψὸς γίγαντας ἀρχίζει νά χάνη τὴν ὑπομονή του. Τὸν ρωτᾷ ἀπότομα καί ἄγρια:

— Πέσ' μου πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὴ Ζούγκλα. Πῶς ἔφτασες ἐδῶ!...

— 'Ο νᾶνος καταλαβαίνει τὸν κίνδυνον. Μυρίζειται τὸ σύννεφο τῆς καρπαζιάς πού θά ξεσπάσῃ στὸν μαρτυρικὸ σβέρκο του.

Καί παρατῶντας τὶς πολυλογίες, μπαίνει ἀμέσως στὸ θέμα:

— Τὸ λοιπόν, πήρα ἀπὸ τὸν κουμπάρά μου τρία μεγάλα διαμάντια. Κατηφόρησα στὸν μεγάλο λιμὴν. Βρῆκα κάποιον ἀνθρωπάκο ἀπ' αὐτοὺς πού ξεφορτώνανε μιὰ καλοθρεμμένη ἀμερικάνικη βαποράρα!... Τοῦ σκάω τὸ ἕνα διαμάντι καί με μπάζει κρυφὰ στὸ καράβι...

— Λαθρεπιβάτη;

— "Οχι. Λαθραναγνώστη! Καθότι κάτω στὸ ἀμπάρι βρῆκα μιὰ ξένη ἑφημερίς καί τὴ διάβαζα γιὰ νά φονεύω τὴν ὥρα μου!...

— Λοιπόν;

Τὸ λοιπόν, ἐκεῖ πού ταξίδευα στὴ ζούλα, μοῦρθε ξαφνικά νά φτερνιστῶ! Κι αὐτὸ ἦτανε τὸ μοιραῖο! Μὲ ἄκουσ' ἕνας ναύτης, τῷπε στὸν καπετάνιο καί με συλλήψανε!...

»Υστερὶς με βάλανε σ' ἕνα σακκί, σὰν γάτο, κ' ἐτοιμαστήκανε νά με κἀνουνε «μπλοῦμ» ἐπὶ τῆς θαλάσσης!.

— Καί δὲν σὲ πνίξανε;

— Πρόλαβα!... "Εσκάσα στὸν Καπετάνιο τὴ δεύτερη διαμαντάρα μου.

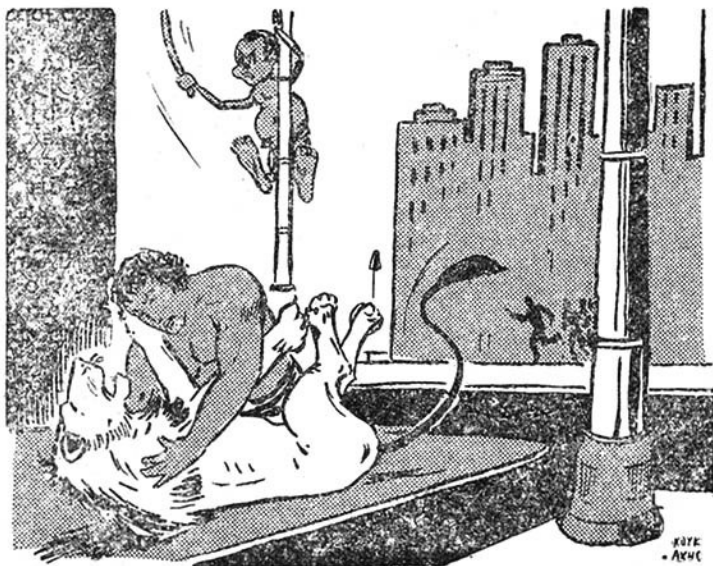
— Καί σὲ ξανάρριξε στ' ἀμπάρι;

— "Οχι. Μ' ἔβαλε στὴν... πρώτη θέσι!...

»Ἐτσι ἔφτασα ἐπὶ τῆς Νέας Ὑόρκεως! Ἐκεῖ, πούλησα τὸ τρίτο διαμάντι καί καργάρησα τὶς τσέπες μου ἀπὸ δολλάριο πυχτό!...

— Μετά;

— Ὑστερὶς ἀρχισα νά γυρίζω μέρα - νύχτα γιὰ νά βρῶ τὴν ἀφεντομουτσουνάρα σου!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καταφέρνει νὰ σφίξη τὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ. Ἐνῶ ἐκεῖνο μὲ νύχια καὶ δόντια ξεσχίζει τὶς σάρκες του.

»Ὡσπου, τέλος, πέρασα τυχαίως καὶ κατὰ τύχην ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ σὲ εἶχανε μοστράρει ἐπὶ τῆς κλουβός! Διάβασα ἀπ' ἐξω τ' ὄνομά σου, μὰ πῶς νὰ μπῶ; Οἱ τσέπες μου ἦταν ἄδειες. Οὔτε σέντζι σερνικὸ δὲν εἶχα!... Πανὶ μὲ ὕφασμα, ποὺ λένε!... Πῶς νὰ βγάλω εἰσιτήριο;

— Τὸ δολλάρια;

— Τάχα φάει... τοίχλες!...

Καὶ ὁ ἀμίμητος νᾶνος μὲ τὸ διαβολεμένο μυαλό, συνεχίζει τὴν ξεκαρδιστικὴ ἀφήγησί

του.

— Τότες, ἀδερφέ μου, ἔβαλα σ' ἐφαρμογὰρα τὸ μεγάλο κόλπο!

— Δηλαδή;

— Διορίστηκε ντελάλης στὴν πόρτα: «Περάστε κύριοι» καὶ τὰ ρέστα! Τὰ παρακάτω τὰ ξέρεις. Καὶ... ζήσανε αὐτοὶ καλὰ κ' ἐμεῖς καλύτερα! Ὁ-λέ!...

ΚΑΜΠΙΕΣ...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ

Ξαφνικὰ μιὰ ἀλόκοτη βα-

ρειά βοή ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Σὰ νὰ σέρνεται κάτι... Ἐνῶ, σχεδὸν ταυτόχρονα, ἔνα τρομαχτικό καὶ δαιμονισμένο σφύριγμα ἀντηχεῖ.

Ὁ Γκαούρ πετιέται ὀρθός, ψιθυρίζοντας:

— Φίδι!... Κάποιο φίδι θά-
να!... Μὰ τόσο τεράστια φίδι
ἀκούγεται ἐδῶ στὴν Ἀμερική;

Καὶ βγαίνοντας κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια:

Εἶναι μιὰ μεγάλη ἀμαξοστοιχία!... Μπροστὰ ἡ ἀτμομηχανή. Τὴν ἀκολουθοῦν καμμιὰ σαρανταριά βαγόνια. Τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο!...

Ὁ Ποκοπικό δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού βλέπει σιδηρόδρομο. Ὁ γίγαντας ὅμως δὲν ἔχει ξαναδῇ.

— Τ' εἶν' αὐτό; ρωτᾷ χαμένα.

Ὁ νᾶνος χαμογελάει:

— Κάμπιες! Κάμπιες ἀμερικάνικες! Δὲν θυμάσαι τίς κάμπιες κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς Ζούγκλας; Ἔτσι δὲν παγαίνανε ἡ μιὰ ὀπισθεν τῆς ἄλλης; Μόνο πού τοῦτες οἱ κόμπιες εἶναι... σιδερένιες!

.....

Ὅμως οἱ ὄρες περνᾶνε... Τ' ἄντερα τῶν δυὸ συντρόφων ἔχουν ἀρχίσει νὰ γουργουρίζουν.

— Ἡ κοιλιά μου... παραμιλάει ἀπ' τὴν πείνα της! ἀποφαίνεται ὁ Ποκοπικό.

— Πρέπει νὰ φᾶμε κάτι, μурμουρίζει καὶ ὁ Γκαούρ.

Ὑστερα παίρνουμε τὸ δρόμο γιὰ τὴ Ζούγκλα...

Ὁ νᾶνος ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Μπράβο κουράγιο!... Ποδαρόδρομο λογαριάζεις νὰ περάσουμε τὸν... «Ἀνταλλακτικό» Ὠκεανό; Καὶ δὲν φοβᾶσαι νὰ μὴ... βρέξουμε τὰ τσαρούχια μας; Χά, χά, χά!.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας δὲν τὸν προσέχει. Λίγο πιὸ πέρα ἔχει πάρει τὸ μάτι του μὴ δολόκληρη ἔκτασι φυτεμένη μὲ μηλιές. Κι ὅλες: γεμάτες ἀπὸ κόκκινα λαχταριστὰ μήλα.

Σέ λίγο καὶ οἱ δυὸ τους βρίσκοντ' ἐκεῖ. Ἀρχίζουν νὰ τρῶνε...

— Οὔτε στὴ Ζούγκλα δὲν ἔχει τέτοια μήλα! κάνει μὲ θαυμασμό ὁ Ποκοπικό. Κι ἀπὸ τὴν πείνα του τὰ καταπίνει ἀμάσσητα. Σὰν ἀσπιρίνες!.. Ἀλλοῖμον' ὅμως!...

Τὴν ἴδια στιγμή δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ.

Ὁ Ποκοπικό πέφτει κουτροβαλῶντας ὁπὸ τὴ μηλιά πού εἶχε σκαρφαλώσει. Καὶ ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Ἀμάν μπατανιά, ἀδερφέ μου! Σουρωτήρι ἀπὸ τὰ σκάγια γίνηκε ὁ πεινιός μου, μὲ τὸ συμπάθειο! Σχωρᾶτε με κι ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συχωρήσῃ! Ὁ φύλακας τοῦ κτήματος εἶχε πυροβολήσει τοὺς... «κλέφτες»!

Ὁ Γκαούρ ἀρπάζει στὰ χέρια τὸν Ποκοπικό καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Φοβᾶται πὼς ὁ νᾶνος ἔχει τραυματιστῇ βαρεῖά.

Τοδορχεται τρέλλα στὴ σκέψη
πὼς μπορεῖ νὰ πεθάνη!...

“Ὁμως ὁ νᾶνος τὸν καθησυχάζει:

— Μὴ φοβοῦ, Μαντραχαλάκι μου!... Δὲν παθαίνω τίποτις!... Κακὸ σκυλί, φόφο δὲν ἔχει πὺ λένε!

Καὶ πραγματικά: Τὰ σκάγια τοῦ φύλακα πὺ πυροβόλησε ἀπὸ μακριά, δὲν εἶχαν μεγάλη δύναμι. Μονάχα τὸ δέρμα του κατάφεραν νὰ τρυπήσουνε...

Πονάει ἀφάνταστα, βέβαια, ὁ Ποκοπικό. “Ὁμως αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει καθόλου νὰ σκαρώσῃ καὶ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι του:

**«Τρεβήξε τὴ σκανδάλη του
ὁ Φύλακας εὐκόλως,
καὶ «κρσκινο» κατάντησε
ὁ θρυλικὸς μου»**

“Ὁμως, ἓνα ξαφνικὸ βογγητὸ ἀπὸ τοὺς πόνους πὺ νοιώθει, δὲν τὸν ἀφήνει ν’ ἀποτελειώσῃ τὸ ρωμαντικὸ στιχάκι του...

ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΑΝΕΡΓΙΑ!

Ἀτέλειωτες ὥρες ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπικό γυρίζουν ἀσκοπα ἐδῶ κ’ ἐκεῖ...

Ἡ ἐμφάνισι, ἀλλὰ καὶ τὸ ντύσιμό τους, παραξενεύουν τοὺς διαβάτες. Σταματᾶνε καὶ κυττάζουν κατάπληκτοι τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ ζευγάρι τοῦ γίγαντα καὶ τοῦ νάνου!...

“Ὁμως, ὁ Ποκοπικό παρεξηγιέται:

— Τί μὲ κυτᾶτε, ρὲ βλαῖκες! τοὺς φωνάζει. Πρώτη φορὰ βλέπετε γόη;! Δὲν μὲ παρατᾶτε στὴν πείνα μου, λέω γῶ!

Κι ἀλήθεια: Πεινᾶνε καὶ οἱ δύο τοὺς ἀφάνταστα.

— Τὸ στομάχι μου εἶναι ἄδειο σὰν τὸ... κεφάλι τῆς Χουχοῦς! μουρμουρίζει ἀναστενάζοντας ὁ νᾶνος.

Καὶ τραβῶντας τὴ χατζάρα, ρίχνει μιὰ λαίμαργη ματιά στὸν γιγαντώσωμο σύντροφό του:

— Τί λές, ρὲ Γκαουράκο; Νὰ σοῖ σφᾶξω κᾶνα... μπούτι, νὰ κολατσίσουμε;

“Ὁ Γκαοῦρ δὲν καταφέρνει νὰ μὴ χαμογελάσῃ. Καὶ ὁ Ποκοπικό συνεχίζει σοβαρός:

— Πρέπει νὰ πιᾶσουμε δουλειά!... Ἀλλοιῶς οἱ κοιλάρες μας θὰ βαρῆσουνε... φτώχεις!...

— Δουλειά; Τί δουλειά; ρωτάει ὁ μελαψὸς γίγαντας. “Ὁ νᾶνος τοῦ ἐξηγεῖ:

— Τοῦ λόγου σου θὰ σὲ δι-ορίσω «μπαμπούλα» σὲ κανένα Βρεφοκομεῖο!... Καὶ τοῦ λόγου μου — λόγῳ τοῦ ὅτι τυγχάνω ὠραῖος — θὰ βρῶ καμμιά θέσι σὲ ἀμπέλι...

— Τί θέσι;

— Σκιᾶχτρο γιὰ τὰ πουλιά!

.....

Ξαφνικὰ τρομαγμένες φωνὲς ἀκούγονται ἀπὸ πολλὰ μαζὶ στόματα...

Καὶ νά: “Αντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, τρέχουν ἐδῶ κ’ ἐκεῖ, ἀλαφιασμένοι καὶ ζητῶντας βοήθεια. Σὰν κάποιος

τρομερός έχθρος νά τούς κυνηγάει.

“Ο Γκαούρ καί ὁ Ποκοπικό σταματᾶνε παραξενεμένοι.

—Τί τρέχει, ρέ Πατρίδα, ρωτᾶει κάποιον ὁ νᾶνος.

—“Ενα λιοντάρι! ξεφωνίζει μέ ἀπόγνωσι ἐκεῖνος. “Ενα λιοντάρι ξέφυγε ἀπὸ τὸ τσίρκο! “Οποῖον βρῖσκει ἔξω τὸν σπαράζει!...

Δέν προφθαίνει νά τελειώσῃ τὰ λόγια του καὶ τὸ μανιασμένο θεριὸ παρουσιάζεται. Τρέχει πρὸς τὰ γυναικόπαιδα μουγγρίζοντας ἀπαίσια.

“Ο νᾶνος τραβάει τὶ χατζάρα του:

—“Αμάν, λιοντάρι, ἀδερφέ μου! Θά θυμηθοῦμε τὴ Ζούγλα!...

Καὶ σκαρφαλώνει ἡρωϊκὰ στὴν κορυφὴ ἑνὸς τηλεγραφόξυλου!

—“Απάνω του, Μαντράχαλε! ξεφωνίζει ἀπὸ τὴν ψηλὴ καὶ οἰγουρι θέσι του. “Αφοῦ εἶναι λέων θά τὸν ἀναλάβῃς ἐσύ. “Αν ἦτανε... κόνικλος, θά τοῦ ξηγιώμανε τοῦ λόγου μου!...

“Ο μελαψὸς γίγαντας σιγμὴ δέν χάνει. Γιά νά προστατέψῃ τίς γυναικὲς καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ κινδυνεύουν, ὀρμαεὶ αὐτὸς πάνω στὸ λιοντά-

ρι. Καὶ μιὰ τρομακτικὴ πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσά τους...

“Ωσπου ὁ ἀδάμαστος γίγαντας καταφέρνει ν’ ἀρπάξῃ τὸ λαϊμὸ τοῦ θεριοῦ. Νά τὸν σφίξῃ!

Στὸ μεταξὺ ἓνα μεγάλο αὐτοκίνητο τοῦ τσίρκου φθάνει. Πίσω του σέρνει, πάνω σὲ τροχούς, ἓνα γερὸ σιδερένιο κλουβί!...

Πάνω ἀπὸ δέκα χειροδύναμοι ἄντρες πηδοῦν ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀμάξι. Καὶ ἐνῶ ὁ Γκαούρ κρατᾶει γερά τὸ λιοντάρι, αὐτοὶ καταφέρνουν νά τὸ δέσουν καὶ νά τὸ ξανακλείσουν στὸ κλουβί του.

“Ενας μεσόκοπος, σωματώδης καὶ καλοντυμένος κύριος — ὁ διευθυντὴς τοῦ τσίρκου — κυττάζει μέ θαυμασμὸ τὸ μελαψὸ παλικάρι:

— Ποιὸς εἶσαι; “Απὸ ποῦ ἦρθες, παιδί μου;

“Ο Ποκοπικό κατεβαίνει τώρα ἀπὸ τὸ δέντρο μουρμουρίζοντας γιά τὸ λιοντάρι:

— Βρὲ πῶς κρατήθηκα καὶ δέν ἴσφαξα! “Απορῶ καὶ ἐξίσταμαι!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἀκούει τὴν ἐρώτησι τοῦ ξένου καὶ ἀποκρίνεται αὐτὸς γιά λογαριασμὸ τοῦ Γκαούρ.

—“Απὸ τὴ Ζούγκλα ἦρθαμε,

μπάρμπα! "Αστα όμως! "Από την πείνα σὲ γλέπουμε σάν μπακαλιάρo τηγανητό!

“Ο καλόκαρδος διευθυντὴς τοῦ τοίρκου ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. “Ὁμως ὁ νᾶνος παρεξηγιέται πάλι. Καὶ ξανατραβάει τὴ χατζάρα του:

— Τί γελᾷς, ἔρε μικρόβιο; τοῦ κάνει. Μπᾶς καὶ γουστᾶρεις ν' ἀναπάψω τὴν ψυχούλα σου;

“Ο εὐγενικὸς καὶ καλοντυμένος κύριος ξεσπάει τώρα σὲ ἄλλα γέλια:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά! Καὶ κάνει στὸ νᾶνο καὶ στὸ γίγαντα μιὰ πρότασι:

— Ἐλᾶτε μαζί μου... "Ἐχω δουλειὰ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας!... "Ἐσένα, μικρέ μου, θὰ σὲ κάνω παληάτσο στὸ τοίρκο μου... Καὶ τὸν σύντροφό σου θὰ τὸν κάνω θηριοραμαστή!...

“Ο Ποκοπικό τραβάει χαρούμενος τὸν Γκαούρ:

— Πᾶμε, ἀδερφέ μου, νά... λιγδώση τ' ἀντεράκι μας! τοῦ λέει. Θὰ μασσᾶμε μέ δώδεκα μασσέλες! "Αμέεεε;!

Τέλος

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΎΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι
ἔημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 46

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ !

Μιά συναρπαστική σειρά από συνταρακτικές περιπέτειες
του θρυλικού Έλληνα γίγαντα στο Νέο Κόσμο !

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

κυκλοφορεί το 47ο τεύχος του « ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ »

με τίτλο :

"ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ,"

Γραμμένο από τον ΝΙΚΟ Β ΡΟΥΙΣΟ

Ο Γκασούρ θηριοδαμστής στο μεγαλειότερο τσίρκο του Κόσμου ! - Η αγνή αγάπη της πανώριας αμαζόνας ! - Ο Γκασούρ αντίπαλος του υπεργίγαντα Μπόρχαν ! - Δολοπλοκίες, διώξεις μαρτύρια ! Κωμικοτραγικά κοτερθώματα του Ποκοπίκο ! - Τραγικές περιπέτειες της Ταταμπού ! - Ο Μάξ Άρλαν προστατεύει ! Πλεκτάνες της στανικής Τζεϊν ! - Ο Γιοχόμπα και ο μονόφθαλμος Νάχρα Ντού κατά του Ταρζάν ! - Η Γιοχάνα και ο τρελλός γοριλλάνθρωπος !.

Άλυσμόνητη δά σās μείνη ή

"ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ,"

Τήν ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΙΣΟΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέας ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΑΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694